

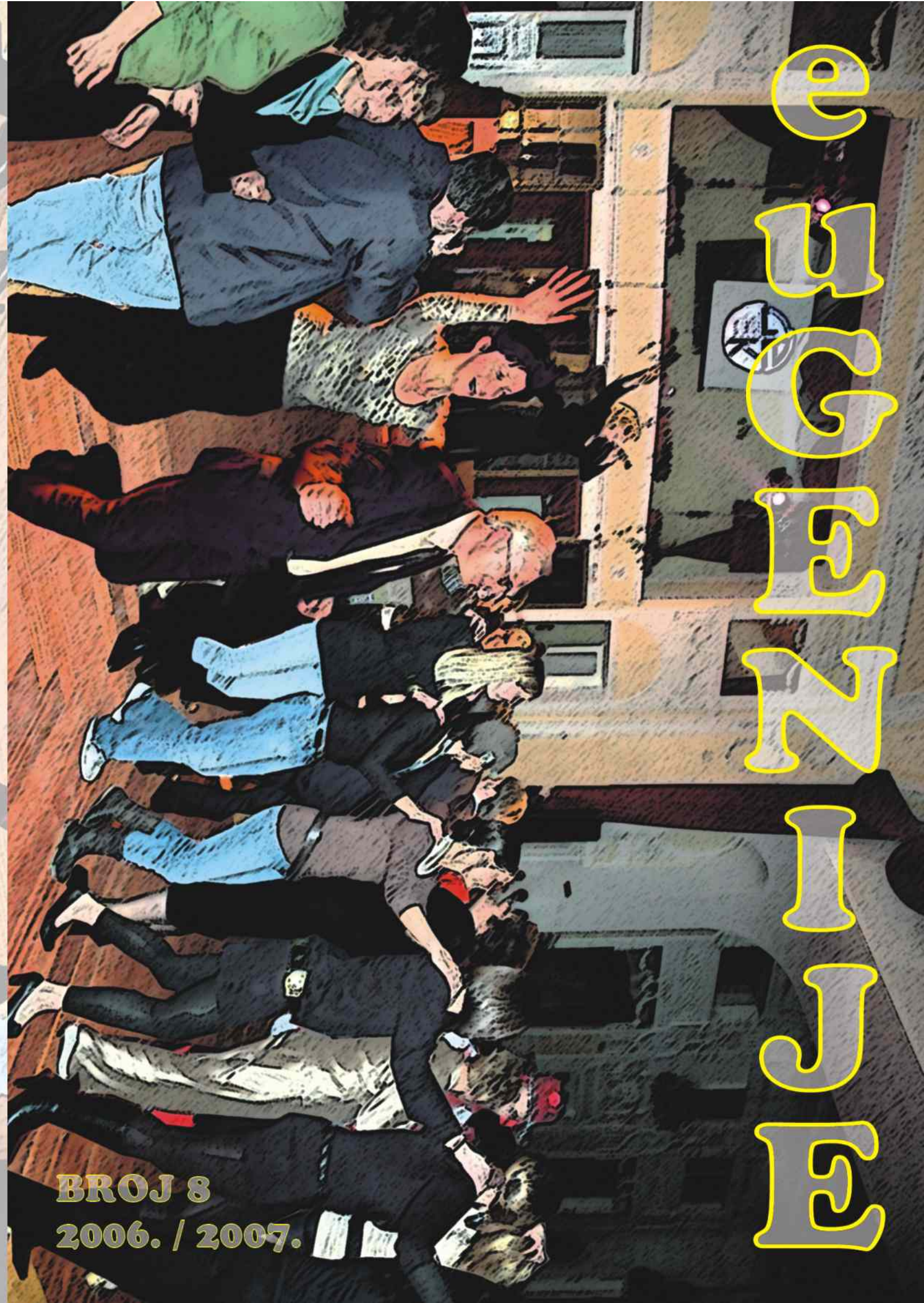
4.a

4.b

4.c

BROJ 8

BROJ 8
2006. / 2007.

RIJEČ UREDNIŠTVA

Uvijek je najteže započeti. Stoga odmah prelazimo na stvar.

Evo nas na kraju još jedne školske godine, kada se zbrajaju opravdani i neopravdani sati, i svi ostali rezultati. Stoga nema šanse (šećeru) da čitajući «euGenije» jednostavno ne uzviknete «Pa ovaj broj je preeuGeeenijalan!»

I u ovom «euGeniju», očekuje vas, drage čitateljice i dragi čitatelji, mnoštvo zanimljivih tema u kojima se zrcale mašta i kreativnost mladih gekovaca iskazana tekstovima, poezijom, likovnim djelima...

Sigurni smo da će se svatko od vas pronaći u barem jednoj temi i da će vam ovaj list ostati jedna vrijedna uspomena na srednjoškolske dane.

Krenite, dakle, u iščitavanje našeg genijalnog euGenija!

P.S. Od ove smo vam godine uz «euGenije» priložili CD, a neki od glavnih junaka ste upravo vi! Pripremile su ga učenice 3.b, Ivana Barišić, Ivana Černeha i Anđela Marjanović prema ideji Renée Baraka.

Srdačno vas pozdravlja vaše uredništvo!

IMPRESUM

euGenije

List učenika Gimnazije Eugena Kumičića Opatija
Broj 8
Opatija, 2007.

Uredništvo:

Davor Dujmić, Andrea Idžaković, Katarina Krištić, Igor Martinčić, Sanja Monar, Marijan Muftić, Leon Plahuta, Sara Salamon i Marta Trobonjača

Za euGenija pišu:

Andrea Babić, Barbara Babić, Frane Babić, Ivana Barišić, Ana Bartolović, Nina Bartolović, Iva Cincarević, Danko Cvitan, Barbara Čurčić, Ivana Černeha, Nina Denona, David Dezsö, Marin Dujmić, Sabina Frlan, Iva Galović, Tamara Gjurgjević, Tanja Gvozdić, Ivana Jeletić, Lara Kadmen, Filip Kajin, Nikola Kirin, Rea Kišak, Nensi Kodermac, Igor Kvasić, Neven Laginja, Josip Malinarić, Rafaela Malinarić, Anđela Marjanović, Sanja Monar, Sandra Perkavac, Ana Petrović, Jan Popović, Džejni Prelčić, Doris Rubinić, Sanja Slavić, Vedran Sulovsky, Ivana Sušan, Ana Šain, Robert Šuš, Mia Tomić, Petra Uzelac, Nikolina Vorić, Nino Zahej i vjeroučiteljica Adriana Glavan

Suradnici

Strip:

Ivana Sušan i Anđela Marjanović

Naslovnica:

Davor Dujmić

Stranice u boji:

David Dezsö

Likovni prilozi:

Frane Babić, Paola Kodermac i Rafaela Malinarić

Fotografije:

FOTO KURTI, FOTO LUIGI i gosp. Božidar Emenc
David Dezsö, braća Dujmić, Ivana Jandrijević, Igor Puhar i Sandra Turkalj

Informatički suradnik:

Marin Dujmić

Zahvaljujemo svim profesorima na suradnji i razumijevanju!

Voditeljica novinarske družine:

Mr.sc. Gordana Zurak

Grafička priprema i tisak:

Impress d.o.o. Opatija

Nakladnik:

Gimnazija Eugena Kumičića Opatija

Drage Gervaisa 2

51 410, Opatija

Tel. 051/271-966, 051/272-602

E-mail: gek.opatija@skole.hinet.hr

Web: <http://www.gimnazija-ekumicica-opatija.skole.hr>

KAZALO

- 03 RIJEČ RAVNATELJICE
- 04 ŠTAIMA A ŠTANEMA
- 12 GEKOVCI O
- 14 THE BEST OF
- 22 NAZOVI UMJETNOST
- 25 LIDRANO
- 26 DOMAĆI KANTUNIĆ
- 28 SOUND, VISION & TECHNOLOGY
- 30 GEK - INFO
- 31 SPORT
- 32 OPATIJSKI NAJ
- 33 PROFESORI ONLINE
- 34 ODILJAM SE
- 35 STRIP

RIJEČ RAVNATELJICE

Dragi čitatelju,

16.-a godina rada naše gimnazije protječe u znaku brojnih školskih obveza za učenike i nastavnike i vrlo zanimljivih događanja na polju izvannastavnih aktivnosti. Sam početak školske godine bio je obilježen sagledavanjem rezultata nacionalnih ispita provedenih u prvim razredima u svibnju 2006. godine. Nacionalni su ispiti novina u našem školstvu, čekali smo ih s uzbuđenjem i neizvjesnošću te s podijeljenim simpatijama. No, svi smo ipak bili svjesni da je to dobar pokušaj objektivnijeg sagledavanja stanja u našim školama. Službeni naziv tog projekta je «Vanjsko vrednovanje obrazovanja», a njegova je osnovna namjera objektivna procjena stanja, unapređenje kvalitete obrazovanja i priprema za državnu maturu, koju su obvezni polagati svi učenici gimnazije upisani u školskoj godini 2005./06. u prvi razred. Kad smo dakle u rujnu 2006. godine «sjeli za stol» analizirajući rezultate ispita i odgovore iz anketnih upitnika, zaključili smo da se i mi kao škola moramo suočiti s nekim činjenicama i biti spremni na promjene. Iako su rezultati bili u okviru očekivanih i uglavnom na razini prosječnih rezultata u Republici Hrvatskoj, uvjereni da možemo doprinijeti poboljšanju rezultata, razradili smo Razvojni plan škole sažet u nekoliko točaka, te se obvezali provoditi ga. Koliko smo u tome uspjeli pokazat će i anketa koju je Učeničko vijeće pripremila i u kojoj učenici ocjenjuju naš rad! Vrlo je pohvalno, kad su u pitanju nacionalni ispiti, da naši učenici pristupaju njihovom polaganju savjesno i odgovorno odazivajući se u punom broju i poštujući sve upute o pravilnom provođenju ispita. To je, osim što je lijepo čuti za školu, uvelike korisno i za same učenike, jer će se na taj način bolje priviknuti na čitav sustav ispitivanja ovakvim testovima i olakšati si pristupanje državnoj maturi.

U ovoj školskoj godini, u veljači, nacionalni su ispiti provedeni za druge razrede. Nisu bili obvezni za sve učenike, ispitima je pristupilo 56 učenika, a polagali su samo ispit iz hrvatskoga jezika ili matematike. U svibnju će svi učenici prvih razreda pristupiti polaganju hrvatskoga jezika, matematike i stranoga jezika. Uvjereni smo da će sve proteći u najboljem redu sa željom za postignućem što boljih rezultata.

Izvannastavne aktivnosti su i ove godine obogatile naš školski program i ispunile školsku godinu napetošću i iščekivanjem te omogućile učenicima dokazivanje kako na sportskim terenima tako i na plesnom podiju. I jedno i drugo se pokazalo vrlo uspješnim! Pridružili su se i profesori, doduše više na plesnom podiju, što ipak ne umanjuje doprinos «općem dobru», naprotiv. Nakon što su se uspješno izredali glumci/ce, pjevači/ce, voditelji/ce, plesačice, nakon brojnih literarnih i likovnih uradaka, nakon usjelih maturalnih putovanja i zabava svih naših maturanata i nakon vrtlarskih radova naših ekologa očekujemo, u trenutku pisanja ovih redaka, još događanja. Naši su učenici ovih dana na državnim natjecanjima iz hrvatskoga, njemačkoga i talijanskoga jezika te i iz povijesti, što će zasigurno uroditi pohvalnim rezultatima. Bit će tu i lijepih izleta u prirodu za učenike prvih i drugih razreda te velika stručna ekskurzija sudionika projekta Holokaust u Berlin. Sagledavajući cjelokupni rad tijekom godine mislim da je naša škola odgovorila na svoj zadatak te da možete s velikim pouzdanjem preporučiti mlađim i ambicioznim učenicima našu školu kao mjesto rada, zabave i izazova za njihovo srednjoškolsko obrazovanje. Svim učenicima i nastavnicima, kao i roditeljima i svim djelatnicima zahvaljujem na njihovom doprinosu u uspješnom radu škole.

Vaša ravnateljica

Bilo je to prije mjesec, dva, tri...

Bilo je to prije mjesec, dva, tri... prije više od pola godine. 4. rujna 2006. prvi put sam zakoračila u Gimnaziju Eugena Kumičića kao učenica prvoga a razreda. Kad se samo sjetim, strašan je to dan bio. Cijelo ljeto se nadaš da škola što kasnije počne, a ono nisi se ni okrenuo, a zvono je već zazvonilo za početak sata.

Stajala sam ispred škole i gledala kako se prijatelji ponovno susreću nakon ljetne stanke. Izgledalo mi je kao da se stoljećima poznaju, a ja sam oko sebe vidjela samo nepoznata lica. Točno sam mogla prepoznati kome je danas prvi dan u srednjoj školi. Imala sam osjećaj da se svi mi prvašići osjećamo tako maleno i potišteno. Kada je zazvonilo zvono ne znam je li bilo osobe čije srce barem za tren nije ubrzano zakucalo. Ulazila sam u školu, u zraku se osjećao onaj poseban miris koji svaka škola ima. Tek kad sam shvatila da to nije miris iz osnovne, postala sam svjesna da sam ušla u novo životno razdoblje, u srednju školu. Razdoblje u kojem se iz zaigranoga djeteta pretvaramo u prave intelektualce.

Ušla sam u učionicu. Razred je bio pun novih lica. Lica koja je trebalo tek upoznati i ime im dati. Svi su bili nekako suzdržani. Samo su se pogledavali i pokušavali dokučiti tko ih to okružuje. A to pokušavamo i dan danas, jer nakon sedam mjeseci ne mogu reći da ikoga od njih poznajem koliko bih željela, no još su tri godine pred nama i mislim da je to dovoljno vremena da proživimo još koje-kakve zgrade i nezgrade. Kakogod uzeli, drago mi je da imam takve suučenike jer imam osjećaj, iako ih dovoljno ne poznajem, da su mi spremni otvoriti svoju dušu, a i znam da, ako mi ikada što god zatreba, mogu računati na njih jer svi smo mi isti koliko god različiti bili.

Ah, profesori bez njih ne možeš, a s njima ne znaš što bi. Koliko to čudno zvučalo postali su mi dragi. Ponekad me zbilja znaju iznenaditi jer nisam navikla da imaju tako bliski odnos sa svojim učenicima. Znam da predano rade svoj posao jer nema im važnijega nego svoje znanje prenijeti nama. A kada tek nešto izrazito dobro naučimo, ma nema novca koji bi ih učinio tako sretnima. Često nam idu ususret. Iako ponekad ne izgleda tako, mi to zaista cijenimo. Jer ako nas sada ne razumiju, kako uopće misle doprijeti do nas i uspješno obaviti svoj posao. Što se tiče drugih učenika, zbilja im hvala što su nam pomagali prvih dana. Da smo bili izgubljeni, malo je preblag izraz, ali sada smo na svojem putu. Možda se nekome taj put ponekad zamagli pa skrene s ceste, ali mi smo tu da ga vratimo kamo se uputio.

Prisjećajući se svih dana koje sam provela u školi, moram reći da su mi to najbolji dani u životu. I upravo zbog toga, shvatila sam da poslovice: „Od kolijevke pa do groba najljepše je dačko doba.“ ima duboko značenje u kojem prepoznajem sebe. Zbilja je lijepo biti đak GEK-a jer to nije samo škola, već puno više. To je mjesto gdje idem s radošću, i koliko god znalo biti teško, uvijek se rado vraćam.

Barbara Babić, I.a

Na satu razredne zajednice:

Prof.: Pa to tako ne ide, za izlet ste svi ili nitko, a zašto tako niste i u školi?
Učenik: Dobro...onda ćemo od sada i u školu svi ili nitko!

Nacionalni ispiti u našim očima

Upisom u gimnaziju svatko je od nas imao svoje strahove. Novo okruženje, novi razred, novi profesori, novi predmeti, strah od neuspjeha, pa čak i broja lektira. A rečenica «Vi ste prva generacija koja će pisati nacionalne ispite!» od prvoga se rujna te godine nije prestajala ponavljati. Naime, naša se država odlučila uključiti na dugo planirani projekt pod nazivom «Vanjsko vrednovanje obrazovanja» i na taj način tu našu prvu školsku godinu u gimnaziji ispunila napetošću, iščekivanjem i strahom. Hrvatski jezik, matematika i strani jezik čekali su nas početkom svibnja, a taj stoput izrečeni 3.5. nikako da dođe. Sam ispit ne iziskuje dodatne pripreme niti učenje izvan nastavnoga programa, no ipak, ispit nas je čekao, a mi smo mogli tek naslutiti što bi se u njemu moglo naći. Mi učenici i ne vidimo neku korist u njima izuzev utvrđivanja znanja i dobivanja povratne informacije. No, važna je činjenica koje smo već sada svjesni, a koja se uspješno negira: da nas uz položenu državnu maturu ne očekuje prijatni na fakultetima?! Potražnja za nekim fakultetima je sve veća, očito je da fakultetima neće biti dovoljna samo potvrda tih rezultata jer bi tada trebali biti primljeni svi učenici, a to je nemoguće?! Naravno, ne uzimaju svi ovaj «eksperiment» za ozbiljno jer nažalost danas se sve manje uči zbog znanja, a sve više zbog ocjena. S obzirom na to da se ti ispiti ne ocjenjuju, nekima je to kao da ih i nema. Ispiti kao ispiti, obuhvatili su cijelu prvu školsku godinu. U drugom razredu, naravno, ponovno druga pravila... «Ispite polazete iz svih predmeta, uključujući i izborne poput informatike te gradivo prve i polovice druge godine.» Pa idemo, generaciji, učimo sve! Mjesec dana prije obaviješteni smo da se u našoj školi piše matematika i hrvatski jezik, a da će učenici biti odabrani slučajnim odabirom za pojedini predmet određen za našu školu. Dakle, piše se jedan predmet...

Kao odlična učenica mogu reći da je matematika bila preteška i da je moj osjećaj tijekom pisanja ispita bio kao da se natječem u znanju, a ne utvrđujem postojeće. Hrvatski jezik, da se i ne spominje.. Slušanje s razumijevanjem, pa čak i interpretacija djela koja nisu navedena u nastavnom planu i programu. Smatram da profesori ne bi trebali gledati na uspjeh tih ispita jer ove godine, primjerice, ispiti zaista nisu bili usko povezani s tekućim gradivom nastave, barem što se tiče matematike i hrvatskoga. Suma summarum (da ubacim i malo latinskog), sada čekamo rezultate, učimo za sebe i što bolji uspjeh na državnoj maturi koja će obuhvatiti sve četiri godine srednjoškolskog obrazovanja. Nadolazećim generacijama, kao «pokusnim kunićima» ne preporučamo strah koji vas u ovom slučaju samo sputava, već knjigu i znanje prihvatiti kao dar kojeg smo mi počašćeni dobiti.

Sanja Slavić, II.a

IN LOVE WITH ESPAGNA...

Španjolska, ta prekrasna država na Pirinejskom poluotoku bila je naš skromni dom, punih 8 dana. Sve je počelo krajem kolovoza, u ranojutarnjim satima kada su se mladi intelektualci, tada 3.c razreda zaputili u pustolovinu života. Naravno, moram spomenuti i naše suputnike (pozdrav maturantima 1. riječke gimnazije), a veliku pusu šaljem Raski koja je sama (bez pratnje!), tih dana bila naša mama i hrabro se nosila sa svim nedaćama. Autobus koji nas je vodio do Genove (pozdrav barba šoferu Pinu s razglednicama), nije bilo ništa spektakularno nasuprot brodu Victory koji nas je čekao u genovskoj luci. Za nas to je bio *Titanic*. Za one NEupućene dovoljno je reći: Konestabov frižider (khmm s hranom, naravno), disco, flamenco, prekrasne kabine, luda zabava, more, sunčanje... romantika do boli. Da, moram spomenuti i brodski vrtić gdje su dečki tratali vrijeme (Šorli ☺). Zaključak: na tom brodu poželite imati drugo maturalno putovanje. No, kada smo kročili na španjolsko tlo, stvari su se promijenile. Panoramski pogled na Barcelonu «natjera» vas da zaboravite i na brod, a i na bilo što drugo. Koji je to grad... Šetajući se Ramblom (najpoznatija ulica), ulazite u mravinjak pun uličnih zabavljača, restorana, kafića... ma, u novu dimenziju. Doista pomislite: «Ti ljudi znaju živjeti.» Nakon kratkog obilaska čekao nas je duži noćni put (bus-krevet, preporučujem za kralježnicu ☺) koji nas je doveo do ništa manje zanimljivog Madrida: susretljivih domaćina u hostelu *Appollo*, bivšu prijestolnicu Španjolske-Toledo, lude noćne provode (prva pijanstva), a kao vrhunac posjet breathtaking stadionu Santiago Bernabeu, gdje su dečki dočekali svojih 5 min. Oduševljenje je bilo na vrhuncu kada su ušli u svlačionice, a ni mi cure nismo se žalile. Za one umjetnički «nastrojene» odlazak u muzeje Prado, Reinu Sofiju bilo je ostvarenje snova: Picasso, Rembrant, Goya - prekrasno, kao i posjet dvorcu El Escorial o kojem bih mogla napisati roman. Upravo kada smo se počeli osjećati kao kod kuće (to nije bilo teško), čekao nas je povratak u Barcu. No, našu «tugu», utješio je posjet stadionu Nou Camp, te je još jedno popodne provedeno u okruženju s nevjerojatnom arhitekturom koja se ne zaboravlja.

Put nas je dalje odveo prema Calelli (gradiću sat vremena udaljenom od Barcelone). Upravo smo tamo doslovno uživali u noćnom životu (happy hour, pjena party), a ne smijem zaboraviti niti noćno kupanje gdje su neki od nas prvi put vidjeli «filmske» pješčane plaže (šmrc). Vrijeme koje nas je od početka putovanja pratilo je oduševljavalo (svaki dan do 38°C). Sa Španjolskom smo se pozdravili na najbolji mogući način: posjetili smo prekrasno Gaudijevo selo, obišli Dalijevo izložbu (koja umjetnost), proveli nezaboravne trenutke na Španjolskom trgu uz fontane, te taktove klasične glazbe i shvatili da još godina dana ne bi bila dovoljna za vidjeti sve, SAMO u Barceloni. Naša maturalna se nastavila put Francuske, gdje smo prošli kroz Cannes (ništa posebno), no zato su predivna Kneževina Monaco i Monte Carlo koje mirišu na novac, nešto posve drugo. To se zove elita: casina, preskupe haljine, auti, sve čisto, uredno (za razliku od nas potpuno neispavanih ☺)...Eh, da... Francuska.

Naše 9-dnevno putovanje završilo je provedenom noći u prekrasnoj Nici, koja doista odiše posebnim francuskim šarmom.

I to je bilo to (šmrc), čekao nas je povratak svakodnevi, no to smo prebrodili uz taktove pjesme maturalnog: Sve je ona meni.;), i Tinu Vukov koja nas je oduševila svojim glasom.

Još i danas se rado prisjetimo svih dogodovština, neprospavanih noći, provoda, a kao podsjetnik na to su mnoga nova prijateljstva, sjećanja i gomila slika. ☺ Prošli smo Italiju, Španjolsku, Francusku, no od svega toga najviše ostaje trag prijateljstva i iskustvo... Ovaj, vjerujte mi kratak osvrt, samo je isječak iz bajke... probajte, nećete požaliti.

P.S. U Španjolskoj najviše novca se potroši na vodu, nemojte je slučajno zamijeniti nekim njihovim tradicionalnim pićem!!! :)

Ana Šain, IV.c

POVRATAK MATURANATA (4.a/b)

Svitalo je kada su maturanti stigli na riječki, a potom opatijski kolodvor (??).

Sedam dana nije ih zapravo bilo u njihovom domu i ovoj gimnaziji, a znali su još uvijek sve kako dolazi: od zamornih «povratnih» pozdrava i poljubaca, propitkivanja proživljenog i iskaza sveobuhvatnih utisaka, dojmova do dugo očekivanoga sna.

Sedam dana je prošlo od onog jutra, kada su se dovukli pred autobus kao kakvi sretni četvertogimnazijalci maturanti, koji su se ubrzo šest noći zabavljali pijuckajući budimpeštansko-PRAŠKO-bečka izvorna, nacionalna pića i lunjali uokolo kao kakvi mladi, izgubljeni turisti u praškim bludištima (bludište na češkom = labirint). Tada, kad su se, nakon dvije prospavane noći, vratili svojoj ulozi učenika, zastali su pred otvorenim gimnazijskim vratima i kao onoga jutra imali osjećaj čežnje, ali i zajedništva. I bilo im je kao da sanjaju: bili su čisti, odmorni, ispravni. I naposljetku, nikada neće zaboraviti ona zajednička druženja, razgledavanja i izlaske, i one posljednje, rasplesane šeste noći i sunčana jutra u bečkim brdima dok žive!

Davor Dujmić, IV.b

Na satu latinskog:
Prof.: Naći lego, a bit će legis, naći legere - jel tako?
E, o tome vodite računa...

IVO ROBIĆ Online

Promocija koja se održala 29. 11. 2006. u opatijskoj Villi Angiolini okupila je veliki broj poštovatelja Ive Robića. Promocija je započela simbolično projekcijom video spota pjesme "Morgen", nakon koje je sve prisutne pozdravio gradonačelnik Opatije dr. Amir Muzur ukazujući na projekte koji su se već dogodili u Opatiji vezani za Ivu Robića, a i na one koji su u planu. Nakon toga uslijedila je serija Robićevih video spotova njegovih najvećih uspjeha kao što su "Samo jednom se ljubi", "Tata, kupi mi auto", "Tiho plove moje čežnje", "Ta tvoja ruka mala", "Serenada Opatiji" i mnogih drugih. Uslijedio je govor dugogodišnjeg Robićevog prijatelja Duška Paara, člana grupe "Opatijski Suvenir" s kojom je Robić bezbroj puta nastupao na terasi hotela *Kvarner*, a i na mnogim inozemnim turnejama. Vrhunac cijelog događanja bila je mastralna izvedba četiriju Robićevih pjesama koje je izvela prva dama naše glazbene scene, gospođa Radojka Šverko. Otpjevala je pjesme "Tiho plove moje čežnje", "Golubovi", "Svijet iza nas", te "Strangers in the night" uz klavirsku pratnju prof. Vladimira Babina. I na kraju samog događanja riječ je uzeo autor samog projekta, David Dezső, koji je govorio o idejama nastanka ovog projekta, te se zahvalio svim osobama koje su ga omogućile ili na bilo koji način sudjelovale u njemu.

David Dezső, IV.a

Večer ljubavi, poezije i glazbe u školskoj knjižnici

14. veljače, dan sv. Valentina i međunarodni dan zaljubljenih, obilježen je i ove godine u našoj gimnaziji. Sve je počelo u rane poslijepodnevne sate kada su djevojke iz 3.b (Andrea Babić, Ivana Barišić, Ivana Černeha, Nina Denona Andela Marjanović i Mia Tomić) ovaj put u ulozu Amora podijelile tradicionalne ljubavne poruke učenicima. Nešto malo kasnije, u predvečerje, okupili su se u velikom broju učenici kako bi obilježili praznik ljubavi. Uz veliki broj ljubavnih pjesama koje su sami napisali i čitali, i to na uz hrvatski, čak još tri jezika: engleski, talijanski i njemački, gitaru je svirala Marina Miler (3.b). E, pa sada onima koji nisu bili ne valja sve opisivati jer bi mogli zažaliti izostanak, ali recimo samo da je knjižnica bila ispunjena ljubavlju, i to ne samo na papiru. Ljubav se ondje mogla "rezati nožem". Preostaje mi još samo u ime svih učenika zahvaliti djevojkama iz 3.b koje su se zajedno sa školskom knjižničarkom Gabrielom Mahmutović i profesoricom Gordanom Zurak pobrinule da naši učenici osjete Valentinovo u punom smislu te riječi.

Jan Popović, II.b
Crtež: Paola Kodermac, I.a

Austrougarski štih na terasama i šetalištima Opatije

Kako je Opatija izgledala u vrijeme svog turističkoga procvata u 19. st., kakvu su odjeću nosili prvi turisti, što su jeli i kakvi su se specijaliteti pripremali, kakva se glazba slušala, sve to oživjelo se projektom pod nazivom "Pozdravi iz Opatije K. u. K. RAZGLEDNICA". Tako su opatijski posjetitelji u mjesecu lipnju 2005. i 2006. god., povodom dana grada Opatije, mogli osjetiti dah davne prošlosti. Trodnevni program odvijao se na različitim gradskim lokacijama od terasa hotela, šetališta, Slatine, opatijskih parkova i obalnoga šetališta, Ville Angiolline i Amalije do paviljona Juraja Šporera i opatijskih restorana. Moglo se vidjeti kako opatijskom ulicom turiste vozi fijaker, na Slatini vam je na usluzi bio čistač cipela, a tu su se mogla razgledati i stara vatrogasna kola. Uz dame sa starinskim suncobranima i prve opatijske kupače u prigodnim kostimima, zanimljivo je bilo i u opatijskim restoranima koji su nudili specijalitete "iz onog vremena". U programu je sudjelovalo oko 150 kostimiranih sudionika, a među njima bili smo i mi, učenici Gimnazije Eugena Kumičića Opatija, uz vodstvo profesorice Marijane Trinajstić. Svemu tome moramo ponajprije zahvaliti idejnoj začetnici projekta, umjetničkoj voditeljici "Koraka" Senki Baruški, Marineli Krstinić Nižić - tehničkoj voditeljici, Tončiju Trinajstiću glavnom uredniku kao i Turističkoj zajednici grada Opatije kao i samom Gradu uz nadu da će ovakvih originalnih manifestacija biti i u buduću.

Nensi Kodermac, III.a

Crveni križ

Godine 2007., točnije u mjesecu siječnju nekolicina mladih humanitaraca odlučila se na veliki pothvat. Oformila se jaka, pametna, nadobudna ekipa u kojem sastavu ponosno ističem Ana Mariju, Armena, Reu, Ivanu, Andreu i svoju malenkost. Kao što znate (a možda i ne znate) svake se godine održava natjecanje podmlatka i mladeži Hrvatskog Crvenog križa na područjima većih gradova... Bili smo doista humani, nepristrani, neutralni, neovisni, dragovoljni, jedinstveni i univerzalni... Navedeno zapravo jesu načela Međunarodnog pokreta Crvenog križa.

Hrvatski Crveni križ neovisna je nevladina organizacija koja djelujući ostvaruje humane ciljeve i zadaće na području zaštite i unapređenja zdravlja, socijalne skrbi, zdravstvenog i humanitarnog odgoja. Zalaže se za poštovanje međunarodnog humanitarnog prava i zaštitu ljudskih prava. Nakon što sam ponešto objasnio (što smatram da je potrebno), osvrnuo bih se malo više na pripreme te bih vam htio pomnije dočarati radnu atmosferu koja je vladala unutar već navedene ekipe. Predavanjima je prisustvovala i ekipa Hotelijersko-turističke škole. U nekim trenucima, iskreno rečeno, osjetile su se vibre konkurencije između nas, no to nas nije spriječilo da uz učenje i učenje i ponovno učenje razvijemo prijateljske odnose. Na natjecanje smo krenuli praznih ruku, a vratili se s peharom. I to ne bilo kakvim već peharom za prvo mjesto na razini gradskog natjecanja. Natjecanje se sastojalo od dva dijela: pisanog (koji nije baš najbolje prošao...) i prakse gdje smo imali troje djece koja su plakala i bila ozlijeđena. Svi smo postupili uzorno i s ekstremnom gipkošću i prilagodljivošću... Doista smo se iskazali znanjem te u potpunosti savršeno obavili reanimaciju (masaža srca i umjetno disanje), zamatanje opekline na ruci, imobilizaciju noge s otvornim krvarenjem. Naime, valja napomenuti da smo za izvođenje istoga imali svega deset minuta (što nije mala stvar).

Sljedeći korak je županijsko natjecanje na Krku te državno natjecanje (moramo biti ambiciozni!). Naravno sve to ne bismo uspjeli bez velike potpore doktorice Dubrović i profesorice Kuvačić. Najbitnije od svega je da sada znamo kako u stvarnom životu pomoći unesrećenome.

Robert Šuša, III.a

Božićna akcija

Uoči Božića predstavnici Gimnazije Eugena Kumičića Opatija posjetili su Dom za nezbrinutu djecu "Ivana Brlić-Mažuranić" iz Lovrana podružnica Rijeka (Potok) u kojem su smješteni najmlađi šticešnici, djeca od 0-3 godine kako bi darivali mališane prigodnim poklonima.

Tijekom prosinca, koji je u našoj tradiciji mjesec darivanja, prikupljeno je 1.395,00 kn. Kupljeno je 11 dječjih trenirki, 5 paketa pelena, 7 odijelaca za bebe, 5 kupki, 4 dječje potkošulje i slatkiši.

Akcija je pokrenuta s ciljem da se u svijest naših učenika prizove potreba za odricanjem u korist najpotrebnijih.

Učenici su se rado uključili svojim prilozima, a valja posebno istaknuti angažman učenika 2.b razreda Ilija Domnika koji je bio moderator akcije i uz čiji je poticaj 2.b razred prikupio najveći iznos.

U moru vlastitih potreba i htijenja mladi naše škole na najbolji način, ovom akcijom, još jednom su pokazali pravi smisao riječi ČOVJEK I ALTRUIZAM.

Nevini pogledi najmlađih članova našeg društva, koji do sad nisu imali sreću osjetiti pravo značenje roditeljske ljubavi i obiteljskoga života, osvijestili su nam da bit blagdana nije glamur, raskoš i vanjski sjaj već ona iskrica radosti koju izmamimo u oku žalosnih.

Dirnuti radošću i veseljem dječice, njihovim čvrstim zagrljajem i osmjehom, učenici su predložili nastavak akcije.

Dobrota je i ovog puta pobijedila; mladi ljudi pokazali su da znaju prepoznati potrebu i odgovoriti na nju djelom iskreno i jednostavno.

Adriana Glavan, vjeroučiteljica

Na satu matematike:

Učenik u više navrata: Uf, tu nešto smrdi!
Malo kasnije prof. učenici: Ma kako ti nije neugodno?
Kako ti nije neugodno? Ja u toliko godina svoga rada nikad takvo nešto nisam doživljavao! Kako ti nije neugodno?
Druga učenica: Otvorite vrata, smrdi!
Prof.: Ne. Nećemo. Neka sada i vama bude. Neka vam bude.
Evo, vidiš što si učinila - sada tvoje kolege moraju trpjeti zbog tebe.
Pa kako ti nije neugodno?
(Učenica je slučajno paleći konac na majci zapalila malo papira, te je zaudaralo po dimu)

"Guten Tag! Hier spricht Europa"

Kao početak županijskoga natjecanja

I ove školske godine bili smo škola domaćin županijskoga natjecanja iz njemačkoga jezika, koje je održano 6. ožujka 2007. u 10 sati u natjecateljskom duhu i ugodnoj atmosferi. Sudjelovalo je 11 učenika iz 7 srednjih škola iz naše županije. Učenici i njihovi mentori su prije početka natjecanja nazočili otvorenju izložbe «Guten Tag! Hier spricht Europa.» koju je u našoj školi ispred Njemačkog veleposlanstva u Zagrebu svečano otvorio gospodin Bruno Boban i učenicima podijelio prigodne priručnike. Izložba je postavljena u sklopu 6-mjesečnog predsjedanja Savezne Republike Njemačke Vijećem Europe. Stetni smo i zahvalni što smo jedna od rijetkih škola u Republici Hrvatskoj, koja je imala privilegiju pogledati i uživati u 17 vrlo zanimljivo osmišljenih dvojezičnih izložbenih plakata.

Iva Galović, I.a

Povodom međunarodnoga Dana žena

U subotu 10. ožujka 2007. godine u 10.00 h u opatijskom hotelu *Belvedere* održana je manifestacija povodom obilježavanja međunarodnoga Dana žena. Manifestacija se tradicijski svečano održava iz godine u godinu s organizacijom Udruge antifašističkih boraca i antifašista Opatije. Djelatnost Udruge je očuvanje, priznanje te sjećanje na borbe NOB-a i njegovanje antifašističkih vrednota.

U tu čast, već drugu godinu za redom, čakavska družina opatijske gimnazije bila je pozvana na sudjelovanje. Sudjelovali su učenici trećih razreda s recitacijama vlastitih čakavskih pjesama uz vodstvo prof. Gordane Zurak, a u realizaciji je puno pomogla i prof. Tatjana Matetić, uz podršku naše ravnateljice Biserke Kutleše. Osim nas sudjelovao je i zbor DVD-a Opatija te klapa Volosko, a manifestaciju smo završili uz ugodan ručak popraćen odličnom atmosferom.

Nadamo se da je ovo druženje bilo još jedno u nizu od mnogih koji će se održavati i u budućnosti.

Nensi Kodermac. III.a

Tjedan mozga

Već deset godina tijekom ožujka, a ove godine i u našoj školi, obilježio se Tjedan mozga.

Naši su učenici imali mogućnost prodavati prigodne majice i dijeliti prospekte u holu škole kao i na opatijskoj Tržnici, zahvaljujući čemu se javnost mogla više informirati.

Isto tako, prisustvovali smo i predavanju o poremećaju u prehrani koje se održalo u Zori, također povodom Tjedna mozga. Naime, cilj ove akcije bio je bolje upoznavanje javnosti s opsegom i posljedicama neuroloških i duševnih bolesti te značenje istraživanja mozga za otkrivanje, prevenciju i liječenje navedenih bolesti. Bitno je napomenuti kako je ova akcija na svjetskoj razini, te postoji više od 1200 organizacija iz 65 zemalja na 6 kontinenata koje je provode.

Za uspješno obilježavanje Tjedna mozga na našem području možemo zahvaliti Medicinskom fakultetu u Rijeci koji je preuzeo organizaciju ove, kao i organizaciju ranijih godina.

Sanja Monar, III.a

Eko-kantunić

22. travnja - Dan planeta Zemlja i ove godine obilježili smo uređenjem našeg školskog vrta, popularnog - eko kantunića. Postojeće smo biljčice malo osvježili (opljevili), posadili smo maslinu i timijan, a trupce balvane koje smo nabavili prošle godine, privremeno smo posložili u krug, pa sada preko velikog odmora, za vrijeme pauza možemo malo sjesti, razgovarati, tračati, možda i učiti.

Ovisno o financijskom priljevu kupit ćemo još biljčica, vaza, napraviti klupe i stolove s ciljem da od našeg vrtića napravimo mali mediteranski vrt i učionicu na otvorenom. Ovaj put u akciji uređenja sudjelovali su učenici 3.b (kemičari) i dio 3.a pod budnim okom prof. Škare Manojlović. Našoj grupi u idućim akcijama priključit će se i prof. Frković-Đorđević koja je ovaj put zasadila maslinu.

Eko družina

Nikola Tesla

U godini obilježavanja 150. godišnjice rođenja Nikole Tesle u Hrvatskom kulturnom domu u Rijeci, od 15. do 18. studenoga 2006. godine održao se 31. hrvatski salon inovacija INOVA 2006. Uz to postavljena je izložba o životu i radu Nikole Tesle "Ukročena električka" uz demonstraciju Tehničkog muzeja Slovenije, te izložba "Portreti riječkih inovatora i inovacija kroz povijest" (izložak torpeda, žiroskopa itd.) I naši su učenici u velikom broju posjetili izložbu.

GEK-ovi fizičari

Hrvatski sabor

Kad budete 4.razred, u sklopu predmeta Politika i gospodarstvo, ići ćete, ili ako ste maturanti, onda ste već bili, u posjet Hrvatskom saboru, predstavničkom tijelu građana i nositelju zakonodavne vlasti Republike Hrvatske. Što to zapravo znači, i koje su njegove ovlasti, zadaci i uloga, naučit ćete u 4.razredu. Strpite se, nikamo vam se ne žuri, vjerujte mi na riječ...

Dakle, samo vam želim ukratko opisati kakav je taj Sabor i što smo mi to tamo radili. Na samom ulazu, čekajući da nam odobre prolazak kroz vrata te monumentalne i, moram priznati, impresivne zgrade koja se proteže duž čitave desne strane Trga sv. Marka (s lijeve strane je zgrada Vlade Republike Hrvatske), pogadali smo imena zastupnika koji su napuštali zgradu, shvativši da ih zapravo polovicu prvi put vidimo. Tada smo, jedan po jedan, prolazili kroz one metal-detektore, jer su morali provjeriti nosimo li kakvo oružje kojim ćemo, nedaj Bože, izvršiti atentat na zastupnike prisutne na sjednici kojoj smo prisustvovali (a bilo ih je petnaestak od ukupno stošezdeset jer smo taman došli pola sata prije stanke za ručak, pa možete dvaput pogadati gdje su radije provodili svoje radno vrijeme!!!).

Gospođa iz Odjela za odnose s javnošću provela nas je kroz zgradu, pričajući nam o velikanima hrvatske povijesti koji su se, u većoj ili manjoj mjeri, zalagali za slobodnu, neovisnu i demokratsku Republiku Hrvatsku, kao što su Stjepan Radić, Ante Starčević, Josip Juraj Strossmayer, ban Josip Jelačić, i mnogi drugi čije biste krase predvorje Sabora, a zatim i o prvom zasjedanju Sabora suverene i samostalne Republike Hrvatske 1991. god.

Smjestili smo se potom na galeriju Velike vijećnice gdje smo prisustvovali sjednici na kojoj su zastupnici razgovarali, dovikivali šale jedni drugima, čitali novine, igrali igrice na mobitelu, svađali se, dok je jedna zastupnica govorila o problemima lokalne samouprave, ne mogavši ništa suvislo reći u cijelom tom ... Bili smo neizmerno razočarani, štoviše šokirani, iako kad malo bolje razmislim, pa čemu se čudimo kad se zastupnici ništa bolje ne ponašaju niti tijekom televizijskih prijenosa sjednica, kad ih ipak može vidjeti veći broj ljudi od onih tridesetak učenika iz jedne gimnazije iz Opatije. Zašto bi se oni uopće i trudili ponašati malo civiliziranije???

Ne želim vas odgovoriti od posjeta Saboru već vam samo želim reći da koliko god ga se isplati posjetiti i donijeti svoj sud, nemojte previše očekivati, jer ćete kao i ja, ostati razočarani. Ali, evo vam i svijetle zrake sunca, ovo je izborna godina, pa možda dok vi dođete na red za posjet ovoj, neizmerno važnoj instituciji za sve hrvatske građane, pa tako i za vas, u tim redovima zastupnika što život znače, budu sjedili neki novi, mladi ljudi kojima ćete vi nešto značiti, i koji će se zato potruditi predstaviti sebe i svoj posao na način da svima bude jasno koliko ga shvaćaju i rade ozbiljno i s odgovornošću. A možda samo imam san...

Nina Bartolović, IV.a

Besuch Ana in Vukovar

Nach langem Besprechen und Planen war es soweit: wir sind am 15. März nach Vukovar losgefahren. Unsere Deutschlehrerin musste auf eine Dienstreise nach Osijek und hat uns einfach mitgenommen, um Ana, unsere ehemalige Schülerin in Vukovar zu besuchen.

Sie ist nämlich in diesem Schuljahr mit ihrer Familie nach Vukovar zurückgekehrt. In den netten Deutschstunden haben wir uns letztes Jahr sehr befreundet, weil wir nur wenige Schüler in der Klasse sind. Ana haben wir wahnsinnig vermisst und wollten sie unbedingt bei dieser Gelegenheit besuchen. Unser Plan war, dass es eine Überraschung für sie wird und dass sie von unserem Ausflug keine Ahnung hat, bis wir vor ihre Haustür kommen.

Ihre Schreie, Tränen, Umarmung, ... waren unsere ersten Grußworte und Beweis dass unser Plan ein Volltreffer war.

In den 4 Tagen bei Ana haben wir viele Sehenswürdigkeiten dieser wunderschönen Gegend gesehen: den Wasserturm, die Donau, die Gedenkstätte Ovcara usw. Wir haben mit ihrer Familie auch nahegelegene slawonische Orte und Städte besichtigt und nette Leute kennen gelernt: Vinkovci, Anas Großeltern und Tante bei einer Grillparty in Lovas und ihren Bruder Vedran, den fleißigen Jurastudenten in Osijek.

Am Freitag haben wir auch ihre schöne, große Schule, das erneuerte Gymnasium in Vukovar besucht und waren sogar im Unterricht, in den Kroatisch- und Geografiestunden. Wir waren begeistert, wie die Menschen dort aufgeschlossen, nett und kommunikativ sind. Am Sonntag waren wir in der Sonntagsmesse in der wunderschönen großen Kirche, die im Krieg stark zerstört wurde. Das Dach ist wieder neu gebaut. Die Inneneinrichtung muss leider noch warten.

Dieser Ausflug nach Vukovar wird für immer in unserer Erinnerung bleiben, unter anderem auch deshalb, weil wir die ersten Besucher an Ana aus unserer Klasse und aus Opatija sind. Die Überraschung war auch gelungen und ist somit unvergesslich!

Doris Rubinić, II.a

Campus studenti d'Europa a Vicenza

Tre anni fa, per la prima volta, la nostra scuola è stata invitata al Campus Internazionale degli studenti d'Europa. Insieme alle altre scuole abbiamo cominciato una collaborazione che ci dà l'opportunità di mettere a confronto, insieme agli altri studenti, le nostre idee e le nostre riflessioni nel costruire un'Europa unita che rispetti i valori e i diritti dell'uomo.

Quest'anno siamo stati scelti proprio noi per partecipare al Campus che si è tenuto a Vicenza, denominato "Primavera d'Europa: giovani a confronto". Con gli studenti Sloveni, Romeni, Austriaci, Ungheresi e Italiani abbiamo trascorso tre giorni molto interessanti e istruttivi e con loro abbiamo condiviso i nostri pareri e le nostre opinioni.

Tutti e tre i giorni erano impegnativi dalla mattina alla sera. Dopo l'arrivo e la sistemazione in albergo i lavori del Campus sono cominciati subito con le relazioni dei due Professori dell'Università di Padova. Dobbiamo ammettere che non è stato facile riuscire a capire le loro relazioni. In seguito ci siamo dovuti dividere in 6 diversi workshop scegliendo l'argomento che ci interessava e su cui dovevamo discutere, come per esempio "Europa e diritti umani" o "Salviamo il pianeta: la tragedia dei beni comuni"...

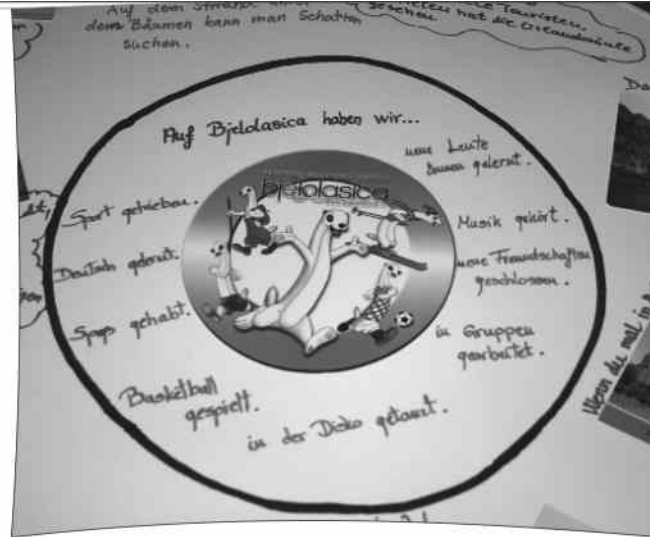
Il primo giorno è stato davvero faticoso, ma non ci siamo arresi. Alle 7 di mattina ci svegliava la nostra Prof. e facevamo colazione insieme. Dopo cominciavano i soliti lavori workshop.

Il secondo giorno i lavori sono terminati nel tardo pomeriggio per permettere a noi studenti di partecipare alla visita guidata della città. In poco tempo abbiamo visto davvero tanto ed è stato bello vedere tutti quei capolavori di Andrea Palladio. Ci è piaciuto di più il Teatro Olimpico.

Il terzo giorno, che è stato anche il giorno del nostro rientro a casa, è passato in fretta. Ultimati i lavori, ogni gruppo ha presentato la propria proposta di legge/petizione con la speranza di contribuire nel costruire un futuro migliore per tutti.

La nostra permanenza al Campus ci ha permesso, inoltre, di incontrare e conoscere tantissimi coetanei appartenenti alle culture diverse e parlando lingue diverse, ma tutti con la stessa speranza che da adulti vivremo in un'Europa a misura d'uomo e in...PACE.

Lara, Tanja, Sandra (III.b) & Nino (III.a)

Bjelolasica-Tage für unsere DSD-Schüler

Am Freitag, den 30. März versammelten wir uns um 11 Uhr am Bahnhof in Rijeka. Mit «wir» meine ich alle Schüler der 1. und 2. Klasse, die das DSD-Programm besuchen und unsere Deutschlehrerin. Der Zug fuhr um 11.20 Uhr ab und wir waren etwa 3 Stunden später in Bjelolasica, wo wir ein 4 Tage langes Sprachcamp besuchten.

Als wir ankamen, wurden wir in unsere Zimmer verteilt. Wir übernachteten im Olympiazentrum «Bjelolasica», im Haus namens «Dobra». Danach gab es eine Eröffnungsrede, in der die Regeln besprochen und wir in Gruppen verteilt wurden. Etwas später fing der Unterricht schon an. Dort lernten wir fleißig, arbeiteten an unserem Projekt mit und bereiteten uns auf die Präsentation am letzten Tag vor. Wir hatten jeden Tag um 8 Uhr Frühstück, um 13 Uhr Mittagessen, um 19 Uhr Abendessen und in der Zwischenzeit hatten wir Unterricht oder auch Sport. Nach dem Abendessen konnten wir in die Disco gehen oder in unseren Zimmern bis Mitternacht Spaß haben.

Manche Schüler haben die Regeln nicht ernst genommen und nicht beachtet und wurden nach dem ersten Tag leider nach Hause geschickt.

Am letzten Abend sind wir bei einer Nachtwanderung mit Fackeln sogar durch den Wald spazieren gegangen, worauf wir keine Lust hatten, doch am Ende hat es uns sehr viel Spaß gemacht. Insgesamt war es sehr schön auf Bjelolasica, und wir freuen uns schon jetzt auf das nächste Sprachcamp.

Džejni Prelčić, II.a

Deutsch lernen auf Bjelolasica

7 DSD-Schüler aus den Klassen I.a, I.b und II.a waren vom 30. März bis 2. April auf Bjelolasica bei dem Sprach- und Projektcamp zum Thema „Ferien“. Hier seht ihr, was wir dort gemacht haben und wie es uns dort gefallen hat. Wir können kaum erwarten, nächstes Jahr wieder dabei zu sein.

Josip Malinarić, I.a

Izložba

Učenci i profesori Gimnazije Eugena Kumičića Opatija posjetili su izložbu "Prvih pet stoljeća hrvatske umjetnosti" u Klovićevim dvorima 21. listopada 2006. godine.

Leo Sternbach

Baveći se zavičajnom poviješću, točnije proučavajući povijest holokausta, a time i povijest židovske zajednice u Opatiji doznali smo mnogo zanimljivih informacija, a jedna od njih, možda za sada i najznačajnija, bila je činjenica da je u Opatiji rođen dr. Leo Sternbach, poznati svjetski znanstvenik i izumitelj Valiuma. Ovo je bila izvrsna prilika da "iz prve ruke" doznamo kakav je bio život u Opatiji početkom 20. stoljeća, te smo stupili u kontakt s dr. Sternbachom, nekoliko mjeseci prije njegove smrti, a kasnije i s brojnim institucijama koje su se zainteresirale za prošlost ovog uglednog znanstvenika. Sve to rezultiralo je održavanjem znanstvenog simpozija "Dr. Leo Sternbach: život i djelo izumitelja Valiuma", u svibnju prošle godine u Opatiji, a na kojem smo i mi sudjelovali prezentacijom o Leu Sternbachu. Uz pravi timski rad, gdje je svatko bio zadužen za jedan segment priče, koji ga je najviše zanimao, od prevođenja s njemačkog (David), traženja informacija i pisanja tekstova (Ana i Hrvoje), dopisivanja s obitelji Sternbach (Dominik), do traženja slikovnog materijala i izrade prezentacije (Marin i Davor), odlično smo se zabavili svi, i profesorica i mi članovi, i dobro upoznali. Spojivši rad, druženja i neizostavan smijeh, uz stečeno iskustvo o istraživačkom radu i uz novoostvarena prijateljstva, u Opatiju smo privukli značajne osobe od poljskih povjesničara, do farmaceuta, profesora i psihijata, te inicirali postavljanje spomen ploče na Sternbachovu rodnu kuću.

Ana Petrović, IV.a

Društvo za zaštitu i prava životinja

Moram priznati da sam osjetljiva i zbunjena na temu prava životinja!

I tako sam ja danas za ručak pojela meso. Životinjsko meso.

Sve životinje imaju pravo živjeti u šumi, u moru, u zraku... One imaju pravo kukurikati, njihati, gaktati, mukati, beekati, pjevati, lajati. Pijetao, konj, guska, krava, ovca, slavuj, pas. Shvaćate? Sve su životinje životinje pa opet neke "konzumiramo". Uf! Odmah bih stala na onu stranu rijeke gdje bi bili srčani borci za prava životinja. Ali, bila bih licemjerna!

Vegetarijanstvo? Prehrana ili razum? To je jedan splet misli u mojoj glavi i još uvijek se bore te moje misli. Tko će pobijediti? Nadalje, bunde lisica, kuna, činčila, medvjeda. Bunda kao znak staleža. Uf!! Jao! Danas postoji toliko umjetnih materijala da je odvratno sebično i neljudski nositi zečje ili ine dijelove odjeće. A cipele? Hodajući cestom pobrojila sam ih preko 30 i 100% sam sigurna da su od životinjske kože! Imam ih i ja. Imamo ih svi...

Životinjska su prava od vijeka vjekova bila zakinjuta. Ljudski, pozivamo se na povijesno pravo (kako bi praljudi preživjeli?!), a ono prirodno pravo? Nije li prirodno pravo životinja pustiti ih da žive, dišu. Sloboda životinjama!

Pokusi nad životinjama, testiranje za kozmetiku, utrke pasa...

Nismo li dovoljno napredovali kao ljudski rod da nema zamjene?! Testirajmo, "pokusirajmo" na nečemu neživom, neprirodnom. A opet gdje bismo bili da nisu rađeni pokusi na miševima; bismo li imali lijek za mnogobrojne bolesti?!

Potrebna je radikalna društvena promjena! Počevši od ophođenja prema životinjama, a svakako i prirodi!

Ovo je vrijeme vladavine ljudske nečovječnosti.

Znam da je konfuzno sve što sam napisala.

Boli me kada ni sama ne znam kako obistiniti sve što lijepo crno na bijelo piše u Ustavu za prava životinja.

Vjerujem da ću u budućnosti za ručak pojesti limun. Jabuku?! Da ću kupovati obuću od umjetnih materijala. I biti mali čovjek i da će biti mnogo "malih ljudi" koji će to prakticirati. Tada će tek životinje imati svoja prava!

Ivana Černeha, III.b

PARDON. AL' TO JE IPAK NAŠE KRZNO

O Udruzi "Prijatelji životinja"

Udruga "Prijatelji životinja" neprofitna je nevladina udruga, osnovana s ciljem promoviranja zaštite i prava životinja, te vegetarijanstva kao etički i ekološki prihvatljivog životnog stila.

Uz sjedište u Zagrebu, Udruga ima i 14 podružnica u raznim dijelovima Hrvatske, a trenutno održava tri web stranice: www.prijatelji-zivotinja.hr, www.MasovnoUbijanje.com i www.VegeKit.com. Trenutno broji preko 2300 članova iz Hrvatske i inozemstva, i preko 7500 zainteresiranih, potencijalnih članova, zabilježenih na informativnim listama. U svom petogodišnjem djelovanju imala je preko 200 kampanja i akcija u cilju skretanja javne pozornosti na patnje životinja, te promoviranju etičkog načina života.

Osim edukacije putem javnih akcija, informativnih štandova, predavanja i projekcija, prosvjeda, performansa i slično, Udruga radi i na promjeni relevantnih zakona i pravilnika. Njen rad i djelovanje zapaženi su i na domaćoj i na međunarodnoj sceni na kojoj Udruga ostvaruje brojne uspješne kontakte i suradnju sa srodnim svjetskim udrugama ("Prijatelji životinja" su članovi organizacija EVU /European Vegetarian Union/, WSPA /World Society for the Protection of Animals/ i ECEAE /European Coalition to End Animal Experiments/, a usko surađuje i s najvećom svjetskom organizacijom za prava životinja PETA-om /People for Ethical Treatment of Animals/).

Krajnji cilj "Prijatelja životinja" je ukidanje svih oblika zlostavljanja, mučenja i eksploatacije životinja od strane ljudi. U svrhu ostvarenja tog cilja "Prijatelji životinja" djeluju na područjima: uzgoja i iskorištavanja životinja za prehranu ljudi ili za prehranu drugih životinja; za potrebe industrija krzna, kože i vune; u kozmetičkoj i farmaceutskoj industriji, za sve vrste pokusa, testova i istraživanja; u lovu i ribolovu; za potrebe zabavne industrije (cirkusi, zoološki vrtovi, akvariji, hipodromi, utrke pasa i slično); zaštite životinja u divljini i očuvanja njihovih staništa; zaštite ugroženih ili zaštićenih vrsta u njihovim prirodnim staništima; zaštite napuštenih životinja i osiguranju sigurnog smještaja životinja u utočišta ili na druga mjesta gdje će im se pružiti pomoć; zaštite životinja koje ljudi trenutno uzgajaju, iskorištavaju ili drže u svojem vlasništvu; zaštite svih životinja od pojedinačnih slučajeva okrutnosti.

Na informativnim štandovima Udruge mogu se naći razni informativni letci, brošure, knjige, vegetarijanske kuharice, DVD-i, bedževi, naljepnice, razglednice, majice, šalice, i slično. Zainteresirani posjetitelji i budući članovi mogu se upisati na informativnu listu, potpisati peticiju i učlaniti se. Članovi Udruge uvijek su na raspolaganju za dodatne informacije.

Svatko bi se od nas, barem na tren, trebao zapitati je li pravedno živjeti na račun drugih osjećajnih živih bića koja se posve nepotrebno svakodnevno iskorištava, muči i ubija. Čineći izbor oko toga što jedemo, što nosimo i kakve proizvode za osobnu higijenu i održavanje kućanstva kupujemo, zapravo pokazujemo koliko smo suosjećajni, te dokazujemo da je život bez okrutnosti itekako moguć.

Zaključak kojim bi se najbolje mogao izraziti krajnji, a ujedno i najteži cilj Udruge, zapravo je sadržan u mudrim riječima velikog mirotvorca Mahatme Gandhija koji je rekao: "Veličina i moralni napredak naroda mjere se po njegovim postupcima prema životinjama."

Barbara, IV.c

Crtež: Paola Kodermac, I.a

Dakle, ti putuješ?

Dakle, ti putuješ? rečenica je kojom Leone i Ignjat Glembay započinju svoj dijalog. Naravno, riječ je o drami *Gospoda Glembajevi* Miroslava Krleže.

Puno se «bure» diglo oko ponovnog angažmana Severine Vučković u HNK Ivana pl. Zajca koja je utjelovila lik barunice Castelli. Za one neupućene, Severina je 2004. godine utjelovila i lik Karoline Riječke u već spomenutom kazalištu. O samoj Severini ne bih govorila jer njezina uloga i nije bila toliko zapažena. Čitajući najave u novinama, komentare glumaca kako imaju vrlo zahtjevne probe: plesne, pjevačke i naravno, glumačke, mislila sam da ćemo gledati mjuzikl. No, kasniji komentari ne samo učenika, već i raznih profesora, rektora, a i umjetnika kako se nije moglo prepoznati tko je barunica Castelli, a tko Ignjat Glembay, šokirali su me. Pa kako je to moguće? U djelu *Gospoda Glembajevi* točno se razaznaje o kojem je liku riječ. Iskreno, nadala sam se tradicionalnoj verziji Glembajevih. No, sam početak predstave razuvjerio me. Kostimi, scena, sve je upućivalo na neke «druge» Glembajeve. Čitav ansambl djelovao je kao velika uigrana skupina entuzijasta. Glazba, tj. skladan orkestar HNK uvelike je doprinio općem dojmu same predstave. Iako na trenutke dosadna i uspavljujuća, moram reći predstava je ipak postavljena tako da je svatko mogao uživati barem na trenutak. Moram spomenuti i glumce, naročito Mislava Čavajdu, koji je još jednom pokazao svoj veliki talent i potvrdio status glumca budućnosti. Premda pomalo konfuzna, ova dvosatna drama oduševila me. Mišljenja sam da su i poneki skeptici otišli kući barem pod dojmom.

Andrea Idžaković, IV.c

Tad Williams
"Rat cvjetova"

Tad Williams u svojoj knjizi «Rat cvjetova», ruši sve percepcije tradicionalnih spoznaja o vilama i vilenjacima i uvodi nas u čarobni svijet Vilinja, drugačiji od svega što smo ikada zamišljali.

Radnja romana smještena je u sadašnjost iako je pojam vremena u knjizi začuđujuće zbunjujući, a počinje ovako: nakon što mu u životu sve krene po zlu, Theo Vilmos, propali roker u tridesetima odlazi u osamu brvnare u planinama Kalifornije pronaći unutarnji mir. Sa sobom ponese knjigu njegova praujaka u kojoj on opisuje svoju potragu za ulazom u tajanstveni svijet Vilinja, koji s vremenom kako se čini i pronalazi.

No prije nego što Theo završava posljednje stranice neobičnoga spisa misleći kako je to samo odraz vrlo bujne mašte njegova praujaka, iz mračnih dubina njemu nepoznatoga svijeta izlazi stravično biće koje ima samo jedan cilj: uloviti Thea Vilmosa.

Uto ga spašava malena «vrckasta» vilenica Jabučnica koja otvara prolaz u Vilinje i odvodi ga na sigurno. Barem za sada...

Williams na fantastičan način opisuje splet okolnosti i maštovito oblikuje svoje likove i njihove karaktere. Vješto nadilazi uvriježene tolkienovske okvire i stvara nove granice modernog fantasy romana.

Iako priča na početku zvuči kao bajka namijenjena mlađem uzrastu pisac svakom stranicom donosi novu napetost i uvodi elemente horora. Savršeno koncipirana radnja zaintrigirala bi svaki duh pa tako i one koji inače nisu ljubitelji fantasyja.

Za razliku od Williamsove trilogije «Sjećanje, Tuga, Trn», ova knjiga nema nastavaka, a od potonje se dosta razlikuje i stilom, no to ne znači da je imalo manje vrijedna.

Knjiga propusta gotovo da i nema, a vješto zadire u sfere Williamsove mašte koju je nestvarno dobro prenio na papir.

Odlična sinteza događaja i «fantastičnih» likova preslika je Williamsova fantasy duha i svakako vrijedna svakog trenutka slobodnog vremena. Iako bi bilo vrlo zgodno, upitno je tko bi se usudio upustiti u ekranizaciju takvoga djela koje zaista samo riječima može biti materijalizirano. Williams svako svoje djelo postavlja u granice svestremenosti, pa se može pretpostaviti da će popularnost ove, «malo novije» njegove knjige ostati prisutna i generacijama poslije.

Katarina Krištić, III.b

Zamisli život u ritmu muzike za ples...

Naša škola već godinama tradicijski okuplja mlade plesne talente (buahahah) koji uvijek upriliče i uveličaju GEK-ove manifestacije. Zadnjih godinu dana, aktivne članice plesne grupe su djevojke iz 3.b razreda, tzv. «Zvončice». U početku je to bila grupa od 9 plesačica (abecednim redom): Andrea, Anđela, Ivana B., Ivana Č., Lela, Meggy, Mia, Nina i Patrizija. Sve je funkcioniralo u skladu i ljubavi, dok jednog tmurnog i bezličnog dana, zlokobna sudbina (školske obaveze, boleštine...) nije pokucala na vrata. Do tada nerazdvojna i mnogobrojna skupina, s vremenom je ostajala bez jednog po jednog člana, dok na koncu nije ostala na 4 članice. Te hrabre i uporne djevojke bile su: Mia, Meggy, Ivana B. i Andrea. Radi efektnijeg učinka na javnost i širu okolicu, ta mala grupa plesačica svoje ime iz «Zvončice», preimenovala je u «Irenčice», po njihovoj razrednici. Njihova izvedba Seana Paulove pjesme raširila je temperaturu na sve okupljene koji su u žaru njihovih pokreta dobili nevjerojatnu motivaciju za ples te kasnije nisu silazili s plesnog podija kopirajući te iste pokrete. (u svakoj šali pol istine, ne?!☺) Snaga njihovog plesnog ritma zarazila je čak i glasovitu divu, Terezu Kesoviju, koja je kasnije konstatovala kako ozbiljno razmišlja o priključenju u tu vatrenu grupu. Što vas sve još čeka u sljedećem nastavku:

OTKRIJTE S NAMA PLESNU STRANU HRVATSKE (oops, pardon!☺GEK-a!)

We'll be back u punom sastavu!!!☺
To be continued...

Slavuji

Drage čitateljice i dragi čitatelji!

Od prošle 2005./2006. školske godine u prethodno ženski zbor priključili su se isto toliko naočiti momci. Polako, ali sasvim sigurno, stiže novo vrijeme zbora uvijek praćeno budnim okom profesorice Diane Grgurić novonazvano «The best of GEK».

Ali da ovo ne bi bio još jedan od uobičajenih dosadnih uvoda, upoznat ćemo vas za početak sa samom srži članka.

Ljudski pjev je plod suviška energije; javlja se u trenutku afekta kada intenzivnost emocija izaziva dizanje ili spuštanje, usporavanje ili ubrzavanje glasa što se očituje u manifestacijama glazbenog karaktera. Tako niti jedna svečanost GEK-a ne može zablistati u pravom sjaju bez školskog zbora.

Glavna obilježja svake prave zbarske zajednice, tako i naše, jesu težnja ka usavršavanju glasa, čuvanje prethodno stečenih glasovnih mogućnosti... i na koncu isticanje glasovnog virtuoiziteta. Da. Da... Kontroverzni nastupi zbora uvijek i ispočetka zapanjuju javnost. (hi hi hi). ALI, STVARNO!!

Zapanjujuća je sama činjenica da ti vrijedni i talentirani učenici, osim na hrvatskom jeziku, pjevaju i pjesme na engleskom, latinskom te na gotovo svim dijalektima hrvatskoga jezika (istarske pjesme, dalmatinske... hi hi hi hi!) ZAPANJUJUĆE, kažemo vam!

Ponosno ističemo nastup muške klape u izvedbi pjesme «Da te mogu pismom zvati». Sule, Ilir, Gigo, Šuša, Paolo, Dezső, Štanc, Đoli bravo momci! ALI, iza svakog uspješnog muškarca stoji: uspješne žene! Iako ste možda pomislili da su dečki kastrati zbog visokih tonova koje su njihovi glasovi uspjeli dosegnuti to smo zapravo mi, zborasice, stajale iza njih.

p.s. Zahvaljujemo profesorima na razumijevanju što su nas puštali s nastave radi proba. (Kasnije su ipak priznali da nisu požalili jer ih je nastup zbora uistinu dirnuo i osjetili su taj naporan rad.)

Andrea Babić, Ivana Barišić, Ivana Černeha, Nina Denona i Anđela Marjanović, III.b

Crtež: Paola Kodermac, Ia

Kako mi/nam je bilo

Bilo je to negdje u rujnu 2003. god., kada su sadašnji maturanti službeno postali srednjoškolicima, i to-gimnazijalcima. Iskreno govoreći, ja ni dan danas ne znam zašto je izbor pao na gimnaziju, i to ovu opatijsku (mislim da sam u neodlučnosti slijedio brata), no, kao skori student mogu samo zaključiti da sam dobro «izabrao» (ponekad je dobro slijediti brata!).

Mislim da će svatko od vas, netko više, a netko manje, znati o čemu govorim te se složiti sa mnom da nije sve u «ocjenama». Naprotiv: i mnogo više od toga. Velika je većina vas, recimo, svakoga prosinca (otkako je u ovoj gimnaziji) sjedila u udobnim stolcima Kongresne dvorane hotela *Adriatic*... Kažem velika većina jer neki poput mene i mojih scenskih kolega nisu-barem ne kao publika. Nama je, naime, uvijek pripadala (a nekima još pripada) čast da u istoimenu dvoranu dolazimo kao izvođači koji će publiku motriti s druge strane reflektora...

Sjećam se našega prvog, radnog susreta u sklopu scenske radionice kao živahnih, ali istovremeno «preplašenih» prvašića koji su se svačem (13-ić: eh baš!) radovali i svaki novi «pothvat» pripremali s velikim nestrpljenjem. Tako smo, uz bezbroj nezaboravnih sastanaka i priprema provedenih u školi za i nakon nastave (najčešće subotom) uz našu mentoricu i voditeljicu Marijanu 13-ić, spremali «seoskoga Romea i njegovu Juliju», «Lizistratu», «Božićnu Crvenkapicu», te naposljetku «Placu od Božića». Dakako, bilo je ondje i nekih samostalnih skečeva koje smo moj brat, David i ja (ili kraće rečeno «3D»), uz vodstvo i otporstvo naše mentorice entuzijastički izvodili- od spota «Christmas Robin Hood» i pratećeg mu scenskog nastupa na pozornici *Adriatica* (za koji smo nagrađeni zlatnim kipićem Oscara u konkurenciji za «Naj Djeda Božićnjaka») u prvome razredu, do predstavljanja glazbeno-zabavne emisije «Dinamit» (u kojoj smo obavili telefonski «razgovor» s Terezom Kesovijom) u drugome razredu. Usput, simpatično mi je sjetiti se te druge godine u kojoj smo mi, dečki, glumili Rimljane u «Lizistrati». Tada mi je u garderobi prišla mentorica moleći me da Davidu, ne mogavši ga naći, prvom prilikom prenesem da svoj plašt ne pričvrsti oko vrata poput Supermana ili Batmana, kao što je to činio za vrijeme proba, već ispod, za ramena... „U redu“, reko... David je primio svoju poruku, ali kad tamo... dođoh ja s lijepo privezanim plaštem oko vrata! Rimska verzija Batmana! Ali, što je najgore, nenamjerno! Uopće nisam razmišljao (još sam lijepo zamolio cure da mi dobro zihericama privežu plašt oko vrata)... 13ička: Sorry David, mislila sam da si ti zavezao Davorov plašt! Ha! Ha! Ha!

Eeeeh.... bili su to «ludi dani naše mladosti»...

Danas već sama pomisao na iduću «Božićnu priredbu», kada ćemo svi mi, sadašnjim maturanti, u *Adriatic* doći drugom ulogom, kao dio publike, u nama vjerujem priziva određenu nostalgiju...Uglavnom, svi smo sigurni u jedno: kada bismo ponovno upisali ovu školu, zasigurno bismo svi ponovno izabrali scensku radionicu kao izvannastavnu aktivnost, i to zbog mnoštva zabave i smijeha, scene, svjetla reflektora (od kojih se publiku gotovo i ne vidi), raznoraznih improvizacija (kako na probama, tako i na samom nastupu) te, što je najbitnije- zadovoljstva dobro odrađenim „poslom“ (Nina, čitaj: odglumljenom ulogom, izmišljanja priča i opravdanja za nedolazak na subotnje vježbe).

Nekih je, poput Hrvoja, sve to „oslobodilo pred publikom“, odnosno izbrisalo (ili umanjilo) nepoželjnu, ali sasvim prirodnu tremu.

Sve u svemu, mišljenja smo da je svaki doživljaj unutar scenske jedinstven i neponovljiv (jer samo je jedna scena *Adriatica* i njoj odgovarajuća predbožićna publika), a mi se prepuštamo još onom posljednjem, austrougarskom doživljaju koji nas očekuje sredinom lipnja na ulicama (ili kupalištima?) Opatije u manifestaciji „KuK“ razglednica- „Pozdrav iz Opatije“, čiji je svesrdni sudionik „GEK-ova družina“ od njezinoga samog početka.

Živjela scenska !4ever (u našim srcima)

Davor & co.

ALFA & OMEGA GIMNAZIJE

Danas u našoj gimnaziji zasigurno nema učenika koji ne zna za Terezu Kesoviju, a sada kada je Tereza napokon došla u našu školu učenici su uvidjeli njenu glazbenu kvalitetu, temperamentnu interpretaciju, karizmatičnost i naposljetku, energičan nastup. Zašto je na naš Dan škole stigla upravo Tereza, nije potrebno objašnjavati, no kako je sve to započelo zasigurno ne znate, kao što nisam znala ni ja...

Rekao bi David, «da vidimo»... Dakle, riječ je o trojici maturanata, trojici imena prepoznatljivim gdje god da jeste, i ne začuđuje činjenica da se mnogima prva asocijacija uz njihova imena javlja upravo Tereza. Braća Dujmić ili Dujmići, kako ih u našoj školi vole zvati, odnosno Marin i Davor te Dezsö [Deže], unijeli su u našu gimnaziju Terezine stihove. Iako mnogi kažu da će ih i odnijeti, odnosno da s njima iz naše škole odlazi i Tereza, nakon moje svečane prisege, vjerojatno će sa mnom.:) Pa da se vratim na ono čime sam započela. Sam početak...

Sve je započelo prije četiri godine, tada kada su naši protagonisti započeli svoje srednjoškolsko obrazovanje. Ova priča objašnjava zašto su oni tako vezani za informatički kabinet... Sasvim običan sat informatike. David se, kako kaže, «dosađivao» i slučajno otvorio Terezinu web stranicu [www.tereza-kesovija.com].

Pustio je njenu pjesmu «Sveti Vlaho» i zauvijek postao zaljubljenik njene glazbe, rada i stvaranja. Davidu su se u pjesmi i radosti pridružili i braća Dujmić. Od tada je krenula velika simpatija prema presvijetloj regentici hrvatske glazbene scene, gospođi Kesoviji.

Ubrzo su u svojoj kućnoj arhivi sakupili bezbroj audio i video zapisa te ih nesebično podijelili i prezentirali u informatičkom kabinetu ostalim učenicima na način:

1. stavljanje njenih slika na radnu površinu i screensaver
2. postavljanje Terezine web stranice kao početne na svim računalima (uključujući i profesoričin)
3. Računala su se palila i gasila Terezinom glazbom

U početku su učenici pružali veliki otpor, no to je njih činilo samo jačima u trenucima slabosti. «Tu nam je jedinu podršku pružala profesorica Sanja Perman-Benković koja nas je bodrila i nije se suprotstavljala našim pothvatima.»

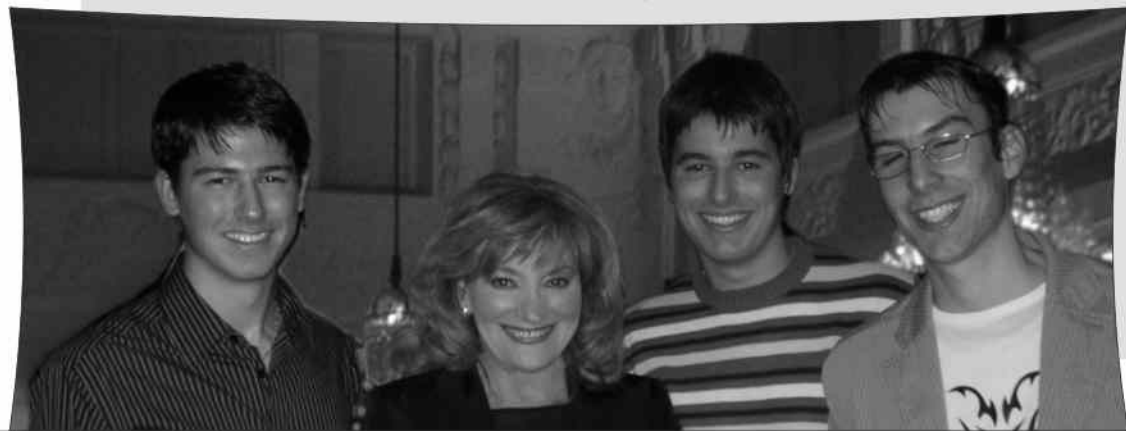
Bili su puni entuzijazma u Terezi te su se zanosili idejom kao što su Hrvati bili pokrštavani ognjenim mačem, tako su i oni širili Terezinu famu gimnazijom. Moram spomenuti i pisma koja su slali Terezi: od božićnih čestitki do razglednica s maturalnoga putovanja i pisma s potpisima učenika cijele škole.

Zbog činjenice da je sve započelo u informatičkom kabinetu, odlučili su svoj projekt «Tereza među mladima» prepustiti u ruke profesorici Perman koju smatraju svojom mentoricom glede Tereze. Zbog njihove upornosti tijekom svih ovih godina, ponavljam, danas u Gimnaziji nema učenika koji ne zna za Terezu Kesoviju i koji ne zna otpjevati barem jedan njen stih. Tijekom ove četiri godine Tereza se prožimala kroz sav njihov rad, od božićnih predstava preko Škole govorništva do svih njihovih aktivnosti.

Za sam kraj citiram njihove riječi:

«Jer kao što su ljudi neraskidivo povezani sa svojom sjenom, tako smo i mi neraskidivo povezani ljubavlju prema Terezinoj glazbi.»

Razgovarala: Sanja Slavić, II.a

Dan škole

Godinama se Dan škole obilježavao u natjecateljskom i sportskom duhu, gdje su učenici nogometnim, rukometnim, košarkaškim i odbojkaškim utakmicama pokazivali svoj sportski duh i vještinu. Ove godine promijenili smo mjesto i uloge, te se njegovo obilježavanje, umjesto u sportskoj dvorani Gorovo, održalo u Kristalnoj dvorani hotela Kvarner, a u program su bili uključeni oni učenici koji prije, na tribinama, vjerujemo nisu štedjeli svoje glasnice. Ukratko govoreći, ponosni smo ostvarenim ciljem, kojeg smo si s ravnateljicom škole postavili pred godinu dana, kada smo krenuli s pripremama organizacije samoga događaja. Cilj nam je bio napraviti ugodno druženje učenika s njihovim roditeljima i nastavnicima, a sve to uz prisustvo naših dragih gostiju prijatelja naše škole, priznatih glazbenih i dramskih umjetnika koji su svojim nastupom uveličali taj susret glumcem Goranom Matovićem (koji nam je, budući da se toga dana obilježava i Svjetski dan pjesništva, interpretirao prepoznatljive Ujevićeve stihove), estradnom zvijezdom Terezom Kesovijom (čijim nastupom učenici nisu krili oduševljenje te ju nagrađivali velikim pljeskom), opatijskim pjevačem Draženom Turinom Šajetom (koji je sve one željne plesa i zabave izvrsno pripremio za drugi dio programa) te DJ Ivanom (zahvaljujući kojem je plesni podij ostao pun do samoga zatvaranja večeri).

Najteži dio posla odradili su profesori i učenici koji su u kratkom vremenu, nakon završne faze organizacije, uspjeli osmisliti program i uvježbati nastup. Time smo zapravo uspjeli dokazati da smo kao škola sposobni organizirati događaj na razini ostalih kulturnih događanja u gradu Opatiji.

Kako je ravnateljica Biserka Kutleša rekla u svom pozdravnom govoru, prepoznati smo kao škola u kojoj učenik nije broj, već osoba, škola u kojoj je pristup i briga učeniku individualizirana. U svakoj je generaciji značajan broj učenika koji su uspjeli izraziti svoje posebnosti i prepoznati svoje talente. Slobodno vrijeme učenika naše škole ispunjeno je brojnim izvanškolskim i izvannastavnim aktivnostima, pa se tako učenici bave sportom, glazbom, plesom, glumom, pripremaju se za natjecanja iz gotovo svih predmeta školskoga programa, uređuju školski list, pripremaju školske priredbe i tematske izložbe, organiziraju prijateljske susrete, obilježavaju značajne datume, uključuju se u javne aktivnosti i projekte, pohađaju Školu govorničtva, inicirali su znanstveni simpoziji, ugostili Predsjednika Republike itd. Stoga i ne iznenađuje što smo uspjeli organizirati jedan ovako uspješan događaj, a to sve kao rezultat dugotrajnoga zalaganja, neumornog održavanja prijateljskih odnosa s istinskom željom za doprinos u radu škole. Upravo je to ono što nas učenike i našu školu čini posebnom.

S druge će strane možda neki i zamjeriti, te reći da učenici nisu bili dovoljno zastupljeni, da nisu pokazali ono što su naučili u školi, no ako malo razmislimo sam Dan škole naš je «*proizvod*», to je «*naših ruku djelo*». U njemu je do izražaja došla sva naša kreativnost koja je uz podršku ravnateljice, profesora Nastavničkoga vijeća, zaposlenika u administrativnoj i tehničkoj službi škole kao i naših roditelja, te posebno svih učenika i osoba koje podržavaju rad škole, postala još jednom u nizu jedinstvenih «*proizvoda*!» Posebnu smo zahvalnost stoga dužni uputiti svima koji su sudjelovali u njegovu programu: profesorici Marijani Trinajstić te učeniku Davidu Dezsöu koji su nas nadahnuto vodili kroz program i još jednom uspjeli pokazati koliko je dobra suradnja između učenika i profesora, Davidovoj originalnoj interpretaciji Josipe Lisac; profesorici Diani Grgurić koja je u kratkom vremenu uvježbala svoje zborashe kao i svim članovima zbora na njihovim zavidnim glasovima i upečatljivom nastupu; plesnoj skupini «*Irenčice*» u sastavu: Meggy Alobić, Andrea Babić, Ivana Barišić i Mia Tomić koje su zadivile ne samo nas, nego i naše goste i profesore (vidjelo se po izrazu radosti na njihovim licima); balerini Kristini Dijan na njezinim baletnim točkama te, naposljetku, Davoru Dujmiću na izvedbi svoga govora o Terezi Kesoviji, koji je poslužio kao najava Terezinog nastupa, te kojim je Tereza bila vidno ganuta.

Ono što nam danas ostaje, lijepe su uspomene na višemjesečni timski rad, uspješno obavljena proslava i nadasve ugodno druženje, te obveza da i sljedeći Dan škole obilježimo na najoriginalniji mogući način. To, dakako, ostaje na vama!

Marin Dujmić, IV.b

The Sword

By the will of ancient Gods
And the power of earthly warlords
From mighty steel
And strength of Ones
Its existence began, It has become real

When the glorious armies of the past
Have arisen at last
To defeat and conquer
The frightening might of evil
So there It was

Most glorious of them all
Made to serve only the good
But was poisoned by the black seed
So there was nothing they could
Do, to stop their fall

The power was left unleashed
Released, unable to control
And once it slayed, they couldn't stop
The killing and destruction
And save what was left, after all

Creators and destroyers fell together,
They couldn't stop the mighty force
The strength of steel,
Now, on the bottom of the deepest sea
Doomed to destroy forever and ever

Katarina Krišić, III.6

The Legend of the Weeping Willow

Once upon a time in a far away land,
Where mountains stood hard against the sky,
And the green plain where the mist would lie,
Which the walls of the town used to defend,

There was a maiden most beautiful indeed,
With eyes as dark as the deepest night,
In charm, kindness and grace was her might,
For everything she did, she would always succeed.

Young and courageous with expectation,
Men would court her with poems and flowers,
Desperate for her attention they waited for hours,
But the maiden's heart was yet to know a new sensation,
Pierced by Cupid's arrow the maiden felt sudden febricity,
Finally the love she dreamt of was about to come true,
The lovers decided to meet beside the river called Prue,
How happy they were, if only it could last the whole eternity,

Alas, the blind goddess Fortuna other plans held,
Just when their love was getting stronger
Her chosen one couldn't come any longer,
The poor maiden's inevitable misery quelled;

The unfortunate maiden waited for a month by the stream,
Her broken heart couldn't bare the sadness anymore,
It was that mournful evening when she fell on the ground,
Her sorrowful funeral was like a vague dream,

The whole town was heard to weep,
And the sun hid itself behind the hill,
The sky cried, everything else was still,
The maiden fell into eternal sleep,

Unique in its harmony, always touching the grounds,
Leaves rippling in the wind, making bittersweet sounds,
At the maiden's eternal rest, entirely free, stands
A Weeping Willow tree.

Rea Kijač, III.6

Fair Maiden

Once upon a time, in a land far, far away there was a maiden, a fair maiden indeed. Under a weeping willow tree, on a flowerish hill covered by the strange mist - there she lay.

The dark forest whispered her solemn poem, all covered with strange mysteriousness- she was dreaming. And her dream was swept away. Swept by those who took her promised-one that long gone day.

So the steel feet of hatred and war crushed her innocent heart filled with sorrow and mourn...and she, the humble bird, gave up her song for that lost dream captured between the stone and the dust-and thus, the night has put her darkness around that sweet soul, her promised-one was gone and so she has faded. And the fair maiden, that humble bird was lost in the depths of oblivion. None rememberd who she was... Her gentle body remained at the same place she fell asleep waiting, turned into a hard cold stone, covered with long lost ages and smooth moss. However, there still exists a story among the older men, about the ghost of a young girl striding through the forest at night, crying in madness and great sorrow... Who knows?...

Katarina Krišić, III.6

L'Ange de Botticelli

Quand je suis seule et personne n'est là
à entendre mes cris,
Vous venez à mes côtés et essayez mes inquiétudes,
Je me perds dans vos yeux aux couleurs du Nil-
Et je ne voudrais plus partir...

J'entends votre voix comme une douce brise d'été,
Une voix d'espoir libère mon esprit,
Enrobe mon âme de parfum céleste,
Et peu importe le reste-
Je suis sourde...

Je sens votre toucher comme un rayon de soleil,
Cela couvre mon corps de plaisir,
Vous me faites découvrir un monde nouveau,
Je souhaite qu'il dure à jamais...
-l'ange de mon Botticelli

Rea Kijač, III.6

La dieta

Tutte donne in mini gonne,
Lo vorrei anche io,
Ma dovrei pregare Dio
Di darmi la voglia di dimagrire,
E di non dover più soffrire,
Quando rinuncio a un tiramisù,
Perché tutta questa ciccia mi butta giù!

La mia dieta incominca la sera,
E finisce il giorno dopo-
che miseria!
In fine io sempre canto:
La vita è breve, perché soffrire tanto?!

Rea Kijač, III.6

Per gli occhi

Da quando ci siam(o) visti per la prima volta,
da quando fu' detta la parola prima,
non potevo nemmeno sognare, che un giorno,
della nostra amicizia scrivero' in rima.

Anche se ti amo da sempre,
qualche volta eri faticoso da sopportare,
chi lo sa, con quel carattere
cosa volevi fare.

Se un giorno mi deludi,
oppure mi fai del male,
non rivolgermi la parola, ti perdono tutto,
sulla ferita non voglio altro sale.

Non mi puoi ferire di piu',
tu sei parte del mio fato,
non puoi uccidere l'anima
che da viva ti ha amato.

Un tuo sguardo assassino,
i tuoi occhi color mare e il tuo sorriso,
sono sufficienti per cancellare
tutte le lacrime dal mio viso.

Ti devo dire una cosa,
sono sicura che non la sai,
occhi belli come i tuoi
non li ho visti e non li vedrò mai!

Ana Bartolović, II.a

Sine vitā

Timeo, etsi sola non sum
Tametsi hic sedeo tecum
Nam aequo animo dormis;
Quomodo esse potes tranquillum
Prope locum insidiosum illum?

Quaero auxillium, nihil magis
Et tamen hominibus spero raris
Sub luna in umbra sumus;
Cur non aperis oculos tuos
Vitamne habes in corpore tui?

Nequeo te servare, gelidissimus es
Celeriter evanescit omnis mea spes;
Sine vitā tuum corpus iacet
Sine suspiritu tua anima tacet.

Ivana Sušan, III.6

Kao što

Kao što zvijezde
sjaje na nebu,
tako tvoja ljubav
gori u meni.

Kao što sunce
obasja dan,
tako su tvoje oči
obasjale moj život.

Kao što s mjesecom
započinje noć,
tako s tobom
započinje moj život.

Iva Cinarević, II.6

Sivilo

Šetam ulicama
nepoznatog grada,
grada izgubljenih duša...
Lagano me hvata tjeskoba.
Zidovi sivih kuća mi se približavaju,
a na njima kao da suze klize...
čak i one tako čiste inače,
izgledale su sivo i prjavo.
Odjednom, ti sivi zidovi,
zidovi sivih suza,
počeli su mijenjati
svoj oblik.

Možda su suze krive, možda...

Samoća i jeza uvukle su mi se u kosti.
Čujem samo svoje uzdahe.
Zidovi su progledali. Dozivali me.
Koliko god sam trčala, to nije bilo
dovoljno da uteknem rukama sudbine.

Niz moje lice krenule su suze. Plave suze.

Još su samo one ostale čiste i iskrene na meni.

Sivilo me obuzelo...

Uzeli su mi i ono malo nade što sam imala.

Nema smisla...

Tamara Gjurjević, IV.6

Wegen dir

Die Träne
wie Regentropfen
das Gesicht hinab schleift
wegen dir.

Der Blick in der Hoffnung,
die Perle verbergen
tief, tief
in dir!

Doris Rubinić, II.a

Nada

Mračna šuma tajnu skriva
stabla mnogobrojna i visoka
Veo magle guste prolazi
preko riječnog toka

U toj šumi nikakav se zvuk ne čuje
Zrake Sunca ne dopiru
Kao da tama život truje
Ovdje je sve stalno u miru

Nekada u toj šumi čuo se cvrkut ptica
i radost života
A sada ona čeka u nadi da
svjetlost mrak iscijeli
da joj život prođe venama
pa da se ponovo zaveseli

U nadi spas se krije
Nakon svake noći dolazi svjetlo dana
Da hladnoću ugrije
i otjera jato vrana.

Filip Kajin, II.a

Verloren

In den Gedanken,
wo wir zwei zusammen
durch die Nacht
in Richtung Glück laufen
bin ich verloren gegangen.

Ich kann mich nicht mehr finden,
um meine Schmerzen zu lindern.
Hab' keine Lust mehr zu lieben,
oder mich zu verlieben.
Was kann die Liebe jetzt noch bringen,
nur noch mehr Schmerzen
die mich in der Ecke binden.

Von der Suche erschöpft
von der Liebe enttäuscht
und von der Hoffnung verlassen
frag' ich mich:
Warum gibt es Liebe
wenn sie Herzen zerbricht?
Warum gibt es Hoffnung
wenn sie manchmal nichts bringt?

Ich will die Zeit jetzt zurück,
die Zeit bevor ich dich kannte,
die Zeit bevor ich tagelang,
nur wegen dir,
am See einsam weinte.

Džejni Prešić, II.a

Krivda

Odjednom sve brzo je jako
Ne bih vam znao reći kako
Svatko samo svoje drvo pili
Za drugoga rad mu se ne mili
Prijatelja kao da više i nema
Dobrota možda malo drijema?

Čovjek uvijek svoje gradi
Drugom neće ništa da radi.
Ukraden je i božićni duh,
A vremena nema ni za uh!
Nekamo svi strašno žure
Preko Drave i preko Mure.
Kamo lete uopće ne znaju
Pogled žalosome ne daju!
Brzo trče, sprintaju dalje
Neki ravno u lavlje ralje!
Sigurno, netko je ovdje lud,
Ali čemu onda svima trud
Da se nešto na tom popravi
Kad nimalo nismo zdravi?
Još nam netko Božić krađe
I kune se u nekakve brade
Da učinio od tog ništa nije
Već da bježe to davno prije!

Čudom mu se mi čudimo,
Zamalo da ne poludimo,
Ali kako kad već smo ljudi,
A pomalo dan se već budi.
Kada svane opazit ćemo
Da ispisan je cijeli memo:
Kupiti poklone dječici,
U zapakiranoj vrećici.
I to nam sad još propade
A nekom vičemo: Gade!
Na kraju nije drugi kriv
Nego onaj koji je živ!
Blagdane sebi uništismo
I onda hajku pustismo
Za nekim zlikovcima,
A krivda je sva u novcima...

Vedran Sulovsky, I.a

Istrijanka, moja nona

«Kuca srce mojga grada, grada Pazina. Tu mi žive najmiliji preteli i rodbina...» I moja pranona ili, kako je mi praunuki zovemo, naša stara nona. Pa da počnem z jednun dugun pričun ka seže va daleko 1917. leto, vreme Prvega svetskega rata, vreme kada se moja pranona rodila. Dvajset i prvega šestega rečenega leta rodila se je kako četrtta hčer va siromašnoj istarskoj familije va okolice Pazina, točneje podno Učke z one strane od nas.

I moja stara nona reči ti mene kako je to bilo po prvo?

Rasla san z sedan sestri i dva brata va veloj mižerije i siromaščine, kako i si onda, mučili smo se z kampanjo. Finila san talijansko školo, a kako nan naši doma niso mogli drugo dat smo se mi otpravile prek Učke i šle služit.

A ča ste delale i ča te je vrnalo nazad?

Z 18 let san šla delat po opatijskeh hoteli, a ki put i po kućah pomoć onen ki su imeli za priškrbet si deklu. A mala moja, mene je srce vajki vuklo doma i tamo kade san se zgojila.

Nona, kada si se oženila?

Oženila san se z 25 let, 1942. leta kada se je nonić vrnul z rata i rodila pet sini.

I kako su tvoja dica živela?

Vajki je bila siromaščina, teško se je delalo i još teže živelo. Štala puna blaga, kampanja puna, kuća puna, ni bilo čuda za pučivat. Mlada san zakopala muža, a ostali su mi sini keh je još rabilo školovat i oženit. Vajki su mi bili dobri i va takoven okruženju živeli i danas.

Nona, ča biš rekla za svoj život? I sada, pogledaj koliko nas je...

Imela san težak život, ali vajki san gledala da nan sen skupa bude lagje. A ja... Osan unuki i jedanajs praunuki...

A ča delaš sada va teh zimskih dani?

A vajki je ča za delat. Va saboto si čistim kamaro, oko kući je vajki dela. Ako niš drugo, ča za zakrpat, a i španjolski ću vaje navadit z temi serijami. Tr znaš i sama da je poli nas vajk veselo, muzike i smeha ne fali.

I tako moja stara nona danas sedi na isten meste ko i pred šezdeset let. Gleda kroz puneštru, pazi na svoji najmanji. Jedanajs nas je «najmanjeh» i od nas najmanjeh zna točno kada se je ki rodi i vajk prva čestita rojendan uz besedi: «A na, forši ti zadnje leto čestitan.» Zrasla san š njun, po lete dok sedi pod velen kostanjun ili pak dok se topli va kuće i poveda nan štorije od prvo. Težak je život imela, i sada nje ni laško aš je stara i vajki reče da trpi za seh nas aš si smo mi njejni. Otela bin da naša stara nona bude još ko leto z nami, i znan da je već stara, ali va našeh životeh će bit vela praznina bez naše pranone aš nas neće više čekat ni spravevat. Marija ili, za nekeh, Marica Šulanova najstareja va svojen sele dočekala je starost ku neki more samo poželet. Njejno bolno srce kuca tiho, a za nas će kucat jako i kad je više ne bude.

Sanja Slavić, II.a

Šterna

Sa je trda, a va srce judi kot kruh mehka.
Zgora mića, zdola vela, a se skupa jušto koliko treba.

Bež nje živjenja tuka ne bi bilo,
aš bi se samo pijano vino pilo.

Ona j' jušto onakova kakova treba bit
i ni nikada menjala ni jedan kantunić.

Si su njiji kamiki stari,
Neki su tuka još za vreme Napoleona stali.

Za nju jutra neće bit budućnosti,
aš prihaja cijev puna mogućnosti.

Za nju su judi nekada čuda pota ocedili,
samo da bi jenu va svojmü kortilu storili.

Judi bi okol nje k večeru čakulali,
ku briškulu i trešete zaigrali,
a ki put se i okol bedastoć počapali.

Mladi su na nju pozabili,
kot da su ju stari samo za se storili.

Za nju više niki ni malo vremena ne tenta,
štima ju još samo furešti,
keh prihaja se više i više bivati na našoj kamenitoj sreći.

Tekst i crtež: Frane Babić, III.a

Rinćini

Nanka jedan solad ne vrede
za nekega,
mane su se...
Onput ih je
moja nona
na tanci nosila,
z nonoton se prvi put
bušnula,
decu gojila
i ostarela.
Čera ih je mane dala
i rekla:
Otročica moja,
pasal je život moj,
va njih san ga
spravila,
va ti rinćini
spravi i ti svoj
Va škatulicu drvenu
ja san ih stavila
i još veću jubav
zavavek zapametila.

Tekst i crtež: Lela, III.b

Za vavek

Taj prvi pogled!
Moj život si promenila,
i jubav va mane
ko stari plamik zbudila.

Se ča vavek san želel
ti si mi dala.
Za tebe san živel
ko otročić se smel.
Z tobun san živet otel,
bila si se ča san imel.

Koliko san te volel
z reči se opisat ne more,
z jubavi svojun
otrla si z lica od samoći bore.

A jedan dan lih tako
z života mojga si nestala.
Ko zvezda z neba pala.
A jubav prema tebe
za vavek je ostala.

Neven Laginja, III.a

Užanca

Otac je proval
tiho prit,
Šuljal se je, šuljal...
"Opet si pjan ko rit!"

Obrnul se j', a tamo mat,
črjena ko feferon,
se više i više
zdiže ton.

"Ča opeta? Zvrnjen si,
zbaćen; mona jena,
ča te ni sram?"

"Ma, daj mi jenega bušića
će ti lagje bit,
pak ča ako san pjan kot rit,
trto je naša užanca!"

"Užanca, užanca?"
zijala je mat
"užanca nalet se
za vreme tanca?"

Kričala je kot pokvarena trumbeta,
a va sebe molila da ne dobije
još i takovega zeta.

"Bepo j' takovo vino storil,
da j' greh ča san tako malo popil!"
Otac se j' za komodin držal,
Jedva na nogah stal,
ma prst mu j' stal vajer.

"Pasaj spat"
a on njoj za inat
počel anka i kantat.

Lela, III.b

Lovranski Jure

(dvajset i četrtega aprila)

Od seh sveci, svetega Antona, svetega Mateja,
svetega Martina, svetega Mikuli i još čuda njih
i seh sorti fešti ke se store na ti dani, Lovranci
su zibrali svetega Jurja bi već valda zato aš je na
konje, a morda samo zato aš je lep. Va crekve
su ga narisali ko bjondega mladića, prez brki i
bradi. Imel je dugi vlasi a vas je bil obučen va
armaturu od soldata. Bil je to čovek od šesta i
koraja. Sveti Jure je va Lovran dan kašnje
prišal, aš ni konja za put dobro paričal, Brseče
muj potkova pala i tamo ga zafermala. Dokle je
kovač konju potkovu paričal, sveti Jure sej va
ošarije za žmuj čapal, tako jednega za drugen
natakal i ni ta dan va Lovran arival. I sako leto
mu Lovranci to zimaju za greh, kot da sirota ni
dosta i ovako potrpel. A to ča njin se saki dan
pred noson starina rovinuje i sako zlo za naš
kamik čapuje, nkega od njih ni malo ne
zbujuje, jur je Lovran vavek bil grad, kod da niš
od tega ni redital. Od seh palaci, sakakoveh
placi, mičeh i veleh jardini i seh sorti boški i
skalini, Lovranu su se više zapijažali beči nego
stare užanci i krijanci. I zato ti Jure vavek zgora
portuna stoj i čuvaj ono ča još vavek ni postalo
"sačigov" kućni broj.

Tekst i crtež: Frane Babić, III.a

Žena

Kad san ju videl
ja san znal,
bit će moja
za nju se bin dal.

Tekal san za njun
kod za gazdun pas,
kantal san serenadi
i zgubil san glas.

A kada mej' abadala
pala je z srca stena,
pejal san ju pred oltar
i postala mij' žena.

A sad kada smo va brake
mi se više ne pježa.
Ča va njoj san videl?
Mona bil san ja.

Neven Laginja, III.a

Dve-tri od ovoletnjega pusta

Kako i sako leto na Antonju, 17. jenara, zatulil je
antonjski rog, a nas, ken je pust pravi blagdan,
čekalo j' pet šetemani pusneh tanci i nemotarij.
Pusneh tanci bilo j' sakuda, ma i ovo leto
najposjećeneji i mej mlademi najpopularneji bili
su oni pul Jušić kade nas je kroz se subote
zabavjal Cocktails band. Subotu za subotun
maškar je bilo se više, gužva se veća, a štimung se
boji. Dokle su nan se va glave vrteli "Pusni pakal"
i "Voz kapuza", glavne čakule bile su
prepričavanje pasane i paričevanje za sledeću
subotu (aš ki baren jedan vikend ni bil pul Jušić)
pa smo tako i va škole bili samo tjelesno (a neki ni
to), a misli su nan još bile va maškarah. Ma i teh
nekoliko šetemani pasalo j' va tren, a maškare su
se bližile svojmu vrhuncu. Držeč se one: "Krepat
ma ne molat", čuda od njih uz ku litricu
"lovranskega" uz se subote zdržalo je balinjeradu
i povorku va Opatije, Lovrane i na kraje i v' Reke.
Onih z "gornjih kraj" još su čekala tri najžešća
dana pusna nedeja, ponedejak i utorak i
tradicionalno pobiranje jaj al zvončari (kako
kega).

I kako se ča j' lepo brzo pasa, i pust je prišal
svojmu kraju, "kapota su nan važgali", a mi smo
već počeli brojiti dani do sledeće Antonji pa da
opet pustimo pamet va vetrine i da zavlada:
"Zijat, sost, tancat i pit!"

Ivana Jeletić, III.a

Na satu latinskog:
Prof. učniku: Tebi je ovo očito dosadno, jel?
Svakih 5 minuta gledaš na sat!
Učnik: Ma ne nego...tu mi je nekā alergija pa me češe.

Njegovo Veličanstvo: B(I)og!

Iako o tome svi sve znaju, svi stalno pričaju...

E, i mi ćemo se malo osvrnuti!

Želeći čitateljima predstaviti zanimljivu pojavu, koja je zadnjih godinu-dvije uzela maha (nazovimo je epidemijom kojoj ni danas lijeka nema) te se širi strelovitom brzinom, i kako bi vam što bolje dočarali njezinu «zaraznost» usporedit ćemo je sa sličnim «groznim» navikama ljudskoga roda kao što su: čips/ kikiriki/ štapići/ čokolada-faktori.

Reklo bi se da ima poprilično veliku popularnost, osobito među mlađom populacijom (pubertetlije, nadobudni studenti, te pokoja kućanica koja nema pametnijega posla podsjetnik: pričamo o blogovima:).

Inače «milje» je vrlo raznolik. Blogove piše i staro i mlado, svih dobnih skupina, spola i seks. orijentacija. Može se reći da blogovi sve brže i brže zamjenjuju old school diaries, jedino je upitna diskrecija, ali uostalom poanta je da drugi vide što pišete. Teme variraju od «reži žile, jedi staklo, život mi je koma» do «volim te - ne volim te, želim te - ne želim te» i inih «manje» bitnih i pretjerano filozofskih: o smislu života, postojanju i shvaćanju istoga (tko to uopće shvaća?!). Neki pak opisuju svoju svakodnevicu do najsitnijih detalja, dok se drugi koncentriraju recimo isključivo na izlaske i sve što s time ide, a postoji li danas razred koji nema svoj blog?? Naravno, ima tu i pokoji primjer bloga koji je zaista vrijedno pročitati :).

Blog je često i medij preko kojega ljudi razmjenjuju iskustva i misli, sklapaju nova poznanstva i upoznaju pojedinci iz cijele zemlje pa i šire.

Nama najpoznatiji i daleko najrašireniji server je blog.hr preko kojeg mnogi naprave svoj prvi pravi korak ka svijetu blogova.

Inače sam princip stvaranja vlastitoga bloga zaista je vrlo jednostavan, ali za pojedine «specijalce» (npr. autori) postoje i upute. Ukratko, najvažniji segmenti su post, tj. tekst koji napišete i komentari koje vam ostavljaju posjetitelji. Druga stvar, ali ne manje važna danas, je dizajn - ima svakojakih i mogu se uređivati po vlastitoj želji, a moguće je i uploadati slike, glazbu, razne aplikacije i tako dalje. Ipak mnogi, i premnogi jednostavno ne znaju granicu dobrog ukusa i zalaze u ekstreme te kao da žele da svaki posjetitelj bloga - oslijepi. Šljokastih aplikacija više nego na Novu godinu, boje kao na Barbieinoj kućici itd. (napomena obavezno posjetiti okulista zbog trajnih posljedica na vaš vid). Uglavnom, svijet (!!) blogova je jedna zasebna priča... neki misle da su strava, neki da je to gubitak vremena... A mi mislimo, tko voli nek' izvoli! Blog je b(I)og!

Vaši blogeri

iPHONE

Dočekali smo i to. Nakon dugo vremena nagađanja i šuškanja po IT krugovima istina je konačno izašla na svjetlo dana. Naime, jučer je u San Franciscu na Macworldu Steve Jobs (Apple CEO) predstavio iPhone.

O čemu se radi i zašto su svi ostali otvorenih ustiju. Kao prvo, iPhone je kombinacija triju uređaja. To je mobitel, internet komunikator, te iPod sa širokim zaslonom osjetljivim na dodir. iPhone ima ekran od 89 mm s rezolucijom od 320x480 (160 piksela po inču). Bazira se na Mac OS X-u kojim se pokreće potpuno novo grafičko sučelje, a softver omogućuje upravljanje iPhoneom putem dodira (više) prstiju. Ako želite provjeriti e-mail ili pogledati što ima novoga na vašoj omiljenoj web stranici, možete i to jer se iPhone spaja na internet preko Wi-Fi i EDGE-a. Uređaj je opremljen e-mail klijentom, web preglednikom (Safari), a podržava i widžete.

Osim navedenog, upravljanje iPhoneom je olakšano putem tri senzora. Ambijentalni senzor prilagođava osvjetljenje zaslona ovisno o vanjskom svjetlu, akcelerometar govori radi li se o portret ili pejzaž prikazu. Kako se ne bi slučajno aktivirao touchscreen kada se uređaj prsloni na uho brine se "proximity" senzor koji gasi GUI i touchscreen.

iPhone je izrazito tanak uređaj debljine svega 11.6 mm. Ima integriranu 2 megapikselnu kameru, Bluetooth 2.0 te iPod dock konektor. Na tržištu će se moći nabaviti kao model od 4GB (499\$) te kao 8GB model po cijeni od 599\$. iPhone bi se na američkom tržištu trebao naći za šest mjeseci dok ćemo mi na ovo čudo tehinke morati pričekati malo dulje. Ako vas zanima kako točno izgleda i što sve može, posjetite www.apple.com gdje možete pogledati prezentaciju u cijelosti.

Nikola Kirin, IV.a i Igor Kvasić, III.a

Ri Rock nakon Točke

Premda je sve veći interes mlade populacije za izlaske na brod poznat kao "Nina", treba znati da je Rijeka prvobitno grad rocka i punka. Da je to potonje ipak istina dokazuju i naše kolege The Psihodelic i novopečeni Demind. Tu su još i Hole in the condom, Downfall, Alcohol 120, Diamond Dust, Lightning, Monox i dr. U njihovim, ali i rukama ostalih mladih jest riječki rock.

"da li znaš ovu pjesmu
što poziva na ples
hajde dijete
pokreni se
da li pamtiš kada čuješ
na česti ovaj song
hajde dijete
zapjevajmo..."

Azra

Dečki iz The Psihodelic i Monika a.k.a Bakrena Metalka odgovarali su na naša pitanja i otkrili neke pojedinosti o glazbi ri rocka, nadahnuću i uspjehu. Pa da počnemo.

Kako ste odlučili osnovati bend?

Psiho: Margan i Pop su svirali u sobi, a na Ri-Rocku su našli Psa za bubnjeve i poslije Zareta.

U petom mjesecu su počele probe.

Bakrena: Sioć je htio obnoviti Slane Crve, ali to nije uspjelo. Stoga je osnovan novi bend Demind.

Zašto se tako zovete?

Psiho: Jer smo svi psihodelični na svoj način.

Bakrena: Teško je reći. Bili smo na stanici i razmišljali o nazivu. Netko je rekao The Mind pa je to postalo Demind.

Tko su vam glazbeni uzori?

Psiho: Deep purple, Led Zeppelin, Pink Floyd, Hendrix i Clapton te svi bluzeri, tj. ljudi koji su svirali s dušom.

Bakrena: Staind, Incubus, Blind Guardian, Ice Earth i sve ono što je vrijedno slušanja.

Što mislite o deklariranju ljudi, tj. svrstavanje u punkere, rockere i metalce?

Psiho: Sva je ta glazba nastala od crnaca koji su brali pamuk i pjevali u poljima (smijeh). Ne treba kategorizirati ljude, svi se trebaju tolerirati i voljeti.

Bakrena: Hmmm. To deklariranje je bezveze jer se sve to može staviti u isti koš. Razlike su minimalne, međuostalom svatko je jedinstven na svoj način.

Koliko ste imali nastupa?

Psiho: Šest (jedan trijezan :))

Bakrena: Dok smo se zvali Nameless imali smo dva, a kao Demind nastupamo 23. ožujka 2007.

Koliko imate autorskih stvari?

Psiho: Šest i dvije u pripremi (Debeljuca, Sunshine, Eyes of a lonely cat, Underground...)

Bakrena: Osam. To su Bijeli Galeb, Iz tame, U tunelu, Ne pitaj, Vрати se, Izbor, Ne napuštaj me i Fight.

Kakav je osjećaj na stageu?

Psiho: Opuštenost, sloboda, ushit, sreća, ekstaza, orgazam.

Bakrena: Nešto fenomenalno i neopisivo. Dobro je znati da te ljudi gledaju na temelju truda (smijeh)

Jeste li se promijenili i postali popularniji u društvu?

Psiho: To je sve zezancija, često se i šalimo da smo zvijezde, a zapravo samo želimo stvarati glazbu i emocije u ljudima.

Bakrena: Nisam se ja promijenila, nego se promijenio odnos drugih ljudi prema meni vjerojatno zato što ljudi krivo gledaju na nekoga tko ima bend. Tome pridaju preveliku važnost (smijeh novinara!!)

Prilaze li vam cure/dečki?

Psiho: Da, haha.

Bakrena: Pa meni dečki prilaze i ovako i onako. (opet smijeh novinara)

Konzumirate li alkohol i druge opijate?

Psiho: Neeee... Alkohol nam potiče kreativnost.

Bakrena: A popijem si koju pivicu, mislim da to nije nikakav grijeh.

Čime se bavite u slobodno vrijeme?

Psiho: Papučarimo, istražujemo svoje tijelo, haha, družimo se, gledamo filmove i izmjenjujemo iskustva (!)

Bakrena: Pišem pjesme za bend, surfam netom, izlazim, davim ljude telefonskim pozivima jer obožavaaam pričati.

Gdje se vidite za pet godina?

Psiho: Madison Square Garden haha. Važno nam je samo da uživamo u onome što radimo, a uspjeh dolazi sam od sebe. Želja nam je napraviti odličan koncert, ne instrumentalno, nego nastup pun energije.

Bakrena: U ogledalu (smijeh). Iskreno ne znam.

Imate li vođu benda?

Psiho: Pokušavamo raditi kao mušketiri. Za sada uspijeva.

Bakrena: Ne, naš moto je svi za jednoga, jedan za sve.

Konkurencija?

Psiho: Ne pokušavamo se nadmetati ni s kim, svaki bend ima svoj stil i to treba poštovati.

Bakrena: Mi se ne opterećujemo time.

Najveći uspjeh?

Psiho: Prvi nastup u Palachu. Osjetili smo energiju publike i osjećaj je bio savršen.

Bakrena: Premalo smo prisutni na sceni da bismo se mogli hvaliti nekim većim uspjesima. Ali, bit će i toga.

Što mrzite?

Psiho: Kada ljudi na glazbu gledaju kao posao, način zarade.

Bakrena: Pretvaranja i ljude s predrasudama. Ne volim baš ni cajke, ali respect ljudima koji ih slušaju.

I za kraj... što mislite o Ri-Rock sceni?

Psiho: Ima puno propusta i mnogo ljudi gleda samo da zaradi nešto. Nema puno rock bendova. Uglavnom je sve metal. I da... fali besplatnih koncerata.

Bakrena: Ne znam što bih rekla... Nema baš organiziranih koncerata, a kad ih i ima traju kratko. Ne razmišljam baš o tome. Zagrizli smo za bend i želimo evoluirati što je prije moguće, bar za sada. A kad se neki ciljevi ostvare, razmišljat ćemo o sceni.

Intervjuirali i napisali:
Petra Uzelac Džipsi, II.b
Leon Plahuta, II.b
Sara Salamon, II.a

**Susret i natjecanje
ALPE - ADRIA 2007.**

Moto susreta: Nije važno pobijediti, važno je sudjelovati i družiti se.

Ovogodišnji susret i natjecanje, 13. po redu, održan je 15. i 16. ožujka 2007. godine u Gimnaziji Nova Gorica. Uz našu školu sudjelovali su još i učenici iz četiriju gimnazija: gimnazije domaćina, dviju talijanskih gimnazija, iz Udina i Bassano del Grappa, te jedne austrijske gimnazije iz Villacha. Iz svake škole sudjelovalo je 42 učenika i 7 nastavnika.

Učenici su se natjecali u znanju i vještinama iz područja sporta te prirodoslovlja i umjetnosti. Natjecanje je proteklo u duhu međusobne suradnje učenika i profesora svih škola sudionica. Bilo je zanimljivo, radno, ali i vedro, veselo. Zahvaljujući izvršnoj organizaciji i ljubaznosti domaćina te postignutim rezultatima naši su učenici i nastavnici napustili Novu Goricu s osmjehom na licu i željom za ponovnim susretom iduće godine u Udinama.

Postignuti rezultati:

U konačnom poretku pet škola naša škola je postigla 3. mjesto, a po pojedinačnim disciplinama postignuti su rezultati kako slijedi:

1. mjesto iz biologije i u nogometu (muški),
2. mjesto u glazbenom nastupu te
3. mjesto u matematici, fizici, kemiji, crtanju i atletici.

Najbolji pojedinačni rezultati učenika bili su:

Aleksandra Smiljanić 2. i Martina Mavrović 3. mjesto mjesto, obje iz biologije.

Šah

Ove školske godine održan je ekspresni turnir u šahu na kojem je nastupilo 6 učenika. Turnir je održan 9. 3. 2007.

- Redoslijed:
1. Ivan Fox
 2. Toni Babić
 3. Sanjin Traunkar
 4. Josip Malinarić
 5. Paola Kodermac
 6. Matteo Kružić

Prva su trojica nastupila za našu školu na susretima ALPE-ADRIA u Novoj Gorici 15. i 16. 3. 2007.

Naši sportaši

Ove školske godine ŠSK GEK, kao i svake godine, sudjelovao je na natjecanjima županijskoga prvenstva srednjih škola na kojem sudjeluju sve škole grada i prigrada što uključuje i Gorski kotar i njegovu okolicu. Naša se škola natjecala u nogometu, košarci i odbojci. No, prije nego što kažemo koje smo rezultate postigli treba objasniti kako se to mi natječemo i da nije sve "veni, vidi, vici". U županijskom turniru postoje dvije lige. Jednu ima sam grad jer ima najviše škola, a drugu prigrad. U svakoj ligi ekipe se nadmeću dok dvije najbolje iz svake igraju za prva četiri mjesta u Županiji.

Naši uspjesi bili su više nego odlični. U nogometu smo zauzeli 6. mjesto, u košarci i ženskoj odbojci 4. mjesto. Mladići su u odbojci postali prvaci županije i tako stekli pravo na natjecanje u poluzavršnici državnoga prvenstva gdje su sudjelovale ekipe iz Siska, Rovinja, Karlovca, Korenice i, naravno, Opatije. Naša je ekipa osvojila treće mjesto.

Osim ovih natjecanja, naši su odbojkaši sudjelovali na turniru za Dan škole Pazina gdje su opet bili najbolji. Što drugo reći nego im svima čestitati.

**Naši uspjesi na županijskim i državnim
natjecanjima u školskoj godini
2006./07.****Županijska natjecanja:**

Kinkela Patrizia, III.b, HRVATSKI JEZIK, **1. mjesto**
Bartolović Nina, IV.a, TALIJANSKI JEZIK, **1. mjesto**
Dezsö David, IV.a, NJEMAČKI JEZIK, **1. mjesto**
Sulovsky Vedran, I.a, POVIJEST, **1. mjesto**
Dunatov Maša, I.a, POVIJEST, **2. mjesto**
Petrović Ana, IV.a, TALIJANSKI JEZIK, **2. mjesto**
Kadmen Lara, III.b, TALIJANSKI JEZIK, **4. mjesto**
Kišak Rea, III.b, POVIJEST, **4. mjesto**
Privileggio Martina, IV.b, HRVATSKI JEZIK, **5. mjesto**
Odbojka (M), **1. mjesto**
Odbojka (Ž), **4. mjesto**
Košarka (M), **4. mjesto**

Državna natjecanja:

Dezsö David, IV.a, NJEMAČKI JEZIK, **1. mjesto**
Bartolović Nina, IV.a, TALIJANSKI JEZIK, **3. mjesto**
Sulovsky Vedran, I.a, POVIJEST, **3. mjesto**
Sulovsky Vedran, I.a, "EUROPA U ŠKOLI", **3. mjesto**
Kinkela Patrizia, III.b, HRVATSKI JEZIK, **4. mjesto**

**Poluzavršnica državnog
prvenstva u odbojci**

ODBOJKA (M), **3. mjesto.**

Upoznavanje s prvašima sportašima

I ove je školske godine naša gimnazija obogaćena novim, mladim, sportskim nadama. Potaknute tim saznanjem, odlučile smo ih potražiti i saznati što više o tim ambicioznim i svestranim učenicima. ☺

Tako krenusmo u pohod koji nas je izuzetno podsjetio na onaj za Svetim gralom (smijeh) upravo zbog činjenice da te divne učenike osim već navedenih vrlina, krasi i ona dobro poznata vrлина opatijske gimnazije: skromnost. (A možda je to i samo strah od vrlo nasrtljivih školskih žutotiskaša koji uzročno-posljedično mogu izazvati izvlačenje iz konteksta i preokrenuti njihove, izvorno nevine i umiljate izjave. ☺)

Dakle, da krenemo na stvar, oni najodvažniji bili su:

Iva Galović, Vedran Jović, Luka Markotić i Miren Mulvaj-Kopani.

Evo kako je tekao razgovor...

***Kojim sportom se baviš i koliko dugo?**

Iva: Treniram atletiku, (trčanje 1500 m), tri godine.

Vedran: Odbojku treniram dvije godine.

Luka: Košarkom se bavim šest godina.

Miren: Treniram odbojku dvije godine.

***Gdje treniraš i koliko često?**

Iva: Treniram na Kantridi pet puta tjedno, treninzi mi traju dva-dva i pol sata.

Vedran: Imam treninge tri puta tjedno, u Opatiji.

Luka: Moj trening traje jedan sat, pet puta tjedno u, Opatiji.

Miren: Tri puta tjedno, kao i Vedran.

***I... kako napreduje? ☺**

Iva: Pa postigla sam neke veće uspjehe na školskim i državnim natjecanjima.

Vedran: Osvojili smo prvo mjesto na međuzupanijskom natjecanju...

Luka: Nisam imao nekih većih uspjeha... Moje vrijeme tek dolazi (mig he-he)

Miren: Svakim treningom sve bolje i bolje. ☺

***Kako izgleda jedan tvoj „sportski“ dan?**

Iva: Paaa... Dižem se oko 6 i 30, spremam se za školu, a nakon škole odlazim u Lovran kod tete, zatim oko četiri sata idem na trening te se doma vraćam oko 8 i 30. Samo četvrtkom nemam trening pa se onda odmaram. ☺

Vedran: Ja se dižem oko 4 i 30 kako bih malo ponovio prije škole, a zatim u 6 i 30 krećem pješice u školu, a doma se vraćam autobusom. Kad dođem doma, malo prilegnem do negdje 18 i 30, a kada se probudim idem sat vremena van u dvorište i igram se s prijateljima. Na trening odlazim u 21 i 30, a vraćam se u 23 i 30.

Luka: Hm, ovako... Budim se oko 6 i 45 te odlazim u školu. Kad se vratim doma, gledam TV, malo odspavam do negdje 18 i 30, onda malo učim, do otprilike 19 i 30. Kad naučim, idem se igrati na ulicu s prijateljima (smijeh novinara) te odlazim na trening u 20.00. Vraćam se oko 22.00, pogledam malo TV i idem spavati...

Miren: Budim se oko 6 i pol, spremam se za školu, kad dođem doma malo odspavam, učim, idem na trening u 21 i pol...

***Pronadeš li pored svih obaveza vremena i za izlaske vikendom, druženja s prijateljima izvan škole?**

Iva: U principu da, iako, ne izlazim svaku subotu zbog utakmica.

Vedran: Vikendom izlazim na ulicu.

Luka: Pa naravno da se nade vremena i za to (smajl), najčešće izlazim u Alter Ego, ili samo hodam po Rijeci... (he-he)

Miren: Da, stignem sve što treba. ☺

***Kako provodiš svoje slobodno vrijeme?**

Iva: U društvu prijatelja najčešće... ☺

Vedran: U slobodno vrijeme spavam... Iako ponekad volim pogledati „Kraljice Playbojevog Carstva“ s bratom i tatom, otići u kafić, igrati kompjutor...

Luka: Najčešće svoje slobodno vrijeme provodim pred televizorom...

Miren: Uglavnom s prijateljima i pred televizijom.

***A sad, kad si se već tako divno predstavio/la, moramo ti postaviti jedno pitanje koje bi moglo jako zanimati naše čitateljice/čitatelje; Jesi li „single“? ☺**

Iva: Jesam, ali uvijek bi našla vremena za vezu (smajl)

Vedran: Nisam, imam dečka. (Ma to se Vedran malo šali... Ili?) ☺

Luka: Hm... Pa trenutno sam single... Ali volim pirušku od čokolade. (Ma glavno da si ti sretan, Luka) ☺

Miren: Pa... jesam, jesam. ☺

Ivana Barišić & Andela Marjanović, III.b

KAFIĆI

Oni su blizu škole, oni su nekad škola, oni su nekad krcati, a nekad nema žive duše... Oni su naša opatijska okupljališta, mjesta gdje naši gimnazijalci odlaze prije, poslije, a nekad i za vrijeme škole.

Zbog velike želje da saznamo koja su najatraktivnija mjesta u Opatiji, odlučile smo na vlastitoj koži iskušati svaki, ali baš svaki kafić (nije da nam je teško palo). Samo za vas saznale smo "najmračnije tajne" duboko skrivene u skladištima opatijskih kafića, a nominirani su: *Monokini*, *Morčić*, *Tennis*, *Mimoza* i *Living room*. U kategoriji najnižih cijena dobitnik je... (pam-pa-ra-pam, pam) *Morčić*. Zbog tople obiteljske atmosfere, *Morčić* je na vrhu popisa naše rang liste. Osim niskih cijena odlikuje se uvijek ljubaznim i uljudnim ugostiteljima. *Morčić* je mjesto gdje možete igrati pikado, "pipkalo" ili popiti cugu. Među tolikim hvalospjevima našli smo i jednu manu, a to je poprilično malen prostor.

U kategoriji najkreativnijeg kafića dobitnik je *Monokini*. Iako je neko vrijeme bio zatvoren iz svima nepoznatih razloga (hm...sanitarna inspekcija, porezna uprava ili pak preuređenje ???), *Monokini* je mjesto gdje smo doživjele svakakve lijepe događaje. Bilo je i onih neugodnih kao što su nekad mrzovoljne konobarice, žohari koji trčkaraju preko stolova te cedevita boje kakaa, ali preko toga se lako prijeđe jer *Monokini* je upravo ono mjesto gdje uvijek može stati puno ljudi (cijela vaša ekipa), gdje se nesmetano mogu igrati karte i gdje se može naći nešto što drugi kafići nemaju, a to je famozna "DASKA". Za one koji ne znaju što bi to moglo biti neka se upuste u avanturu otkrivanja čari *Monokinija*.

I u kategoriji društveno najraznolikijeg kafića *Tennis* je na postolju. Za vrijeme odmora naići ćete na ugostitelje, kuhare, hotelijere, frizerke, kozmetičarke i na nas gimnazijalce. I tu su zastupljene relativno niske cijene, a prednost *Tennis*a svakako je u tome što možete pojesti najbolji tost ili sendvič, za slatkoljupce kroasan i na kraju čak kupiti i žvakaće. Ako se želite priključiti kakvoj izvannastavnoj aktivnosti (kako to osoblje *Tennis*a naziva olimpijskom sportu, pikadu) *Tennis* je upravo mjesto za vas. I na kraju ćemo vam otkriti jednu malu javnu tajnu: učenica 3.b (poznata kao Lela) preko ljeta bit će član posade *Tennis*a!

To su tri dobitnika naših nominacija i nadamo se da ćete naći pravo mjesto za ispijanje cuge i razonodu ujutro, popodne ili pak navečer.

Anđela Marjanović & Mia Tomić, III.b

Čovjek u času

?

himi

?

manekinija ①

Grgurić vs. Trinajstić

Čovjek u času

leđa

himi

leđa

!

Vodenjak

Dirigirajući na jednom koncertu gdje sam htjela da se zemlja ispod mene otvori. Svaka slučajnost s gimnazijom je isključena.

Užasno se bojim zmija!

Pa još se bavim manekenstvom. Baš sljedeći tjedan putujem na fashion week u Tokio. Bit će strava, sigurna sam! (naravno, ovo je samo jedan od onih novinarskih tračeva). Profesorica je izjavila da je samo razmišljala o tome u srednjoj školi.

Vino i gitara.

Sa svom srećom i nesrećom ipak je to prva ljubav. (slažemo se!)

Jako lijepo. Osjećala sam se kao u sedmom nebu.

Ma ne! Živjela sam na trećem katu.

Bavila sam se glazbom.

Nema tajne. To je samo dobra kozmetika.

Imam mačka. Zove se Štrakatačko.

Jako puno toga... ;)

Previše!

Da. Valjda.

Da, nažalost. (Otkrili ste se pa sada ne smijete nama prigovoriti.... Hihihih)

Kada sam za studentskih dana sanjala da idem u školu... (znamo kako Vam je)

Brad Pitt.

Pjevačica.

S obzirom da sam razrednica to se pitanje isključuje.

Naravno, puno želja i puno planova.

Horoskopski znak?

Najveću blamažu u svom životu doživjeli ste...

Čega se bojite? Imate li kakvu tobiju?

Jeste li kad razmišljali o manekenstvu?

Najbolje alkoholno piće?

Prva ljubav, sretna ili nesretna?

Prvi poljubac, kako je bilo?

Jeste li se iskradali noću kroz prozor?

Sa 17 godina bavili ste se...

Koja je tajna vašeg mladolikog izgleda?

Imate li kućnog ljubimca? Kako se zove?

Što Vas može najlakše razljutiti?

Koliko ste emotivni?

Znojite li se kad ste nervozni?

Jeste li markirali u srednjoj školi?

Najgora noćna mora Vam je...

Idealan muškarac je...

Što ste htjeli postati kad ste bili maleni?

Najdraži razred u školi Vam je?

Imate li kakvih želja za budućnost?

Vodenjak

Kada sam se ispričala čovjeku u autobusu što drži kišobran u mojoj cipeli. „Oprostite, možete li maknuti Vaš kišobran iz moje cipele?“ (hahahaha)

Žohara.

Svi mi koračamo životnom pistom. (trudile smo se naći slike iz tih vremena ali smo ih, na žalost, neuspješno skinule sa školskog panoa).

Bailey's.

Bračna.

Jednom riječju- mračno. (?)! Strava!

Bila bih pokojna. Ja sam živjela na četvrtom katu.

Pjevala sam u bendu.

To se vi zrcalite u meni.

Ovako... imam dvije mačke, kornjaču i ribicu, a imena su Muki, Dobri, Korni i Franjo. (pravi zoološki vrt)

Definitivno laž. Mrzim kad mi netko laže.

Previše!

Ne, baš obrnuto. Hladno mi je.

Mislite pisala markerom ??? (hahaha... prof. znate na što smo mislile!)

Moja najgora noćna mora je kada sanjam da sam se zaljubila u vampira.

Keanu Reaves.

Veterinarka.

Onaj razred kojem je prosjek iz hrvatskog 5,0.

Zaustavite zemlju. Silazim! (hmm... ???)

Anđela Marjanović, III.b
Mia Tomić, III.b

4.a

Nina Bartolović - bistro je dijete ona buduća doktorica hvale vrijedna razredu je čista petica, jedna jedina.

Luka Bolanča - u njemu pak mali svijet leži, filozofirati on jako voli, a nas često od toga glava zaboli.

Boris Tota - frajer je on pravi, ali kad kaže da koka leti, znamo da mu koja daska u glavi fali.

Dinko Žagar - on pak nikad ne uči, zgubidan jedan, ali se uvijek uspije u školi provući

Alina Petrović - sportašica vrijedna, a prve sate rijetko dolazi jer zbog treninga na autobus zakasni

Hrvoje Tramontana - zašto taj mali uopće ima kosu na glavi?

Tajna - je vrijedna, ali reći ću vam: postoji cura jedna!

Srdan Meničanin - on se trudi u matematici biti u toku, ali Vale kaže: ne može se to tako riješiti u skoku

Deni Meničanin - ma on ne mora u školu, on sve zna, pa čak i ono što ne zna.

Ana Petrović - uspješna je ona u školi, ali gdje li je sada? Bez brige ona u prvoj klupi vlada.

Aleksandra Smiljanić - ona je ta koja se često smije, a zbog "popravaka na cesti" do škole zaista teško dolije.

Andrea Šverko - mudrost je njena vrlina, a kada joj nešto po volji nije ona se samo nasmije

Marinela Maričić - ona uvijek pravdu profesorima kroji, jedina je koja se odlučno diže i na početku sata opravdanja niže.

Marta Knežević - Vedra je duša ova, a zna i kako do uspjeha doći vrlo lako.

Petra Ribarić - ona se zna zezati na tuđ račun, i zaista joj je lako Kirigina pogoditi tamo gdje ga najviše može slomiti.

Kristijan Marić - poseban slučaj, bujna kosa, pamet u glavi, ali što kada ne zna što da napravi.

Tamara Šneperger - ničeg se ne srami, kaže što misli, al' bitno je da ne galami.

Lana Pajdaš - cura ta o Portugalu baš sve zna, fado pjesma uvijek je prati, možda ona do Lisabona svrati

Igor Martinčić - ribar je on pravi, u svom gradu, Lovranu malom on dubi na glavi.

David Dezsö - zabavljak teški bude kada pod engleskim David muku muči, da dosada sama u kutu čuči.

Nikola Kirin - veseljak je on jedan, izbacit će iz takta svakog kome smijeh nije vrijedan.

Nikola Kirigin - faca je prava. Lukava lisica javlja se jedino kada nitko ne zna zašto je zelena trava.

Beti Kolaković - otkaćena joj piše na čelu, a kada nitko nije na njenoj strani ona se samo smijehom brani.

Eva Putak - cura je fina, smijeh joj stranac nije, a urednost najveća vrlina.

Lara Karlavaris - umjetnica je prava, u školu često ne dođe, a vozački nikako da prođe.

Igor Martinčić, IV.a

4.b

upadam brže nego racija kada kreće moja prezentacija moj stil za vaše uši je relaksacija, a nekim provokacija kada Cvitan uzima mikrofona u ruku za vas to je alarmantna situacija iz svih kvartova Rijeke u opatijsku gimnaziju slijeva se naša mlada nacija budućnost ove države dolaze obrazovati svoje mlade mozgove samo u nizu još jedan dan s 37 u Opatiju se spuštam a onda s Delićem do škole lagano se guštam pa kod Morčića laganim hodom se prolazi kroz prozor vidiš Žigmara već lagano unutra operira Nikolina, Marina, Jasmina prva kava se ispija ispred škole vidiš hrpu lica puše cigare bacaju opuške prof. Matetić na vrhu stepenica nadgleda nitko se ne usudi prići, al' nema beda pogledam Delića umoran ko stari deda željan uspjeha al' mu se ne da i tako kreće još jedan dan stepenica svaki dan sve više spuštam se do kemije mozak mi se lagano njiše, a opet kasnimo profesorice opet smo imali vojsku zašto mislite da lažemo zadnja klupa naše mjesto naše određite zadnja klupa naše motrište, a pola razreda manje nije ni čudo ponedjeljak tek nakon drugog sata razred se napunio Čilja se vratila s kave iz tenisa profesorica iz matematike već lagano isprovocirana usred sata netko kuca Traunkar raskopčanog kaiša i šlica štuca od pogleda profesorice počeo je da muca, al' morate shvatiti kakva je situacija

4.b od drugih razreda neradna je kombinacija, al' oprostite morat ću da se ispravim

možda sam nekog uvrijedio ima onih koji rade koji kad je važno ne gledaju sa strane neću ih sad nabrajati jer svi znamo ko su oni ja stojim sa strane dok Toni Prižnić aka biznismen okreće biznise i lov u broji i po ko zna koji put nitko se ne ustručava na talijanskom jeziku Ivana Gregov vlada, a papirići lete pogadaju te u glavu ko istrošene diskete od hrvatskog do fizike od fizike do hrvatskog ljudi se raspricuaju novu temu obradimo na biologiji novu biljku zasadimo o primatima učimo Dadasović Marko aka Mel što sve iz zgrade izlučimo izvrsno, a kad na ploču dođe Gospić Marko kroz prozor zasja ono Sunce žarko Martina Mavrović znanjem te raznese dođe druga Martina, Martina Privileggio od znanja pod počeo lagano da se tresu, a na zemljopisu Oli D Boli novi profesor can't touch this nove metode lako će s tobom podijeliti mišljenje gdje hrvatski putovi vode od zemljopisa povučemo paralelu do povijesti profesorica Sanja Simper o Drugom svjetskom ratu će te naučiti i naravno tu su naša braća Dujmić svi profesori u školi ih traže pa platite im profesori mali se dosta zalaže i to je to puno ljudi sam još izostavio nije da ih ne volim koliko sam lijn da bih nastavio Cvitane, ovo ti je beton, al' ipak sam ja lica-pa, tj. lirička evolucija faxeви spremite se jer stiže 4.b. revolucija

Danko Cvitan, IV.b

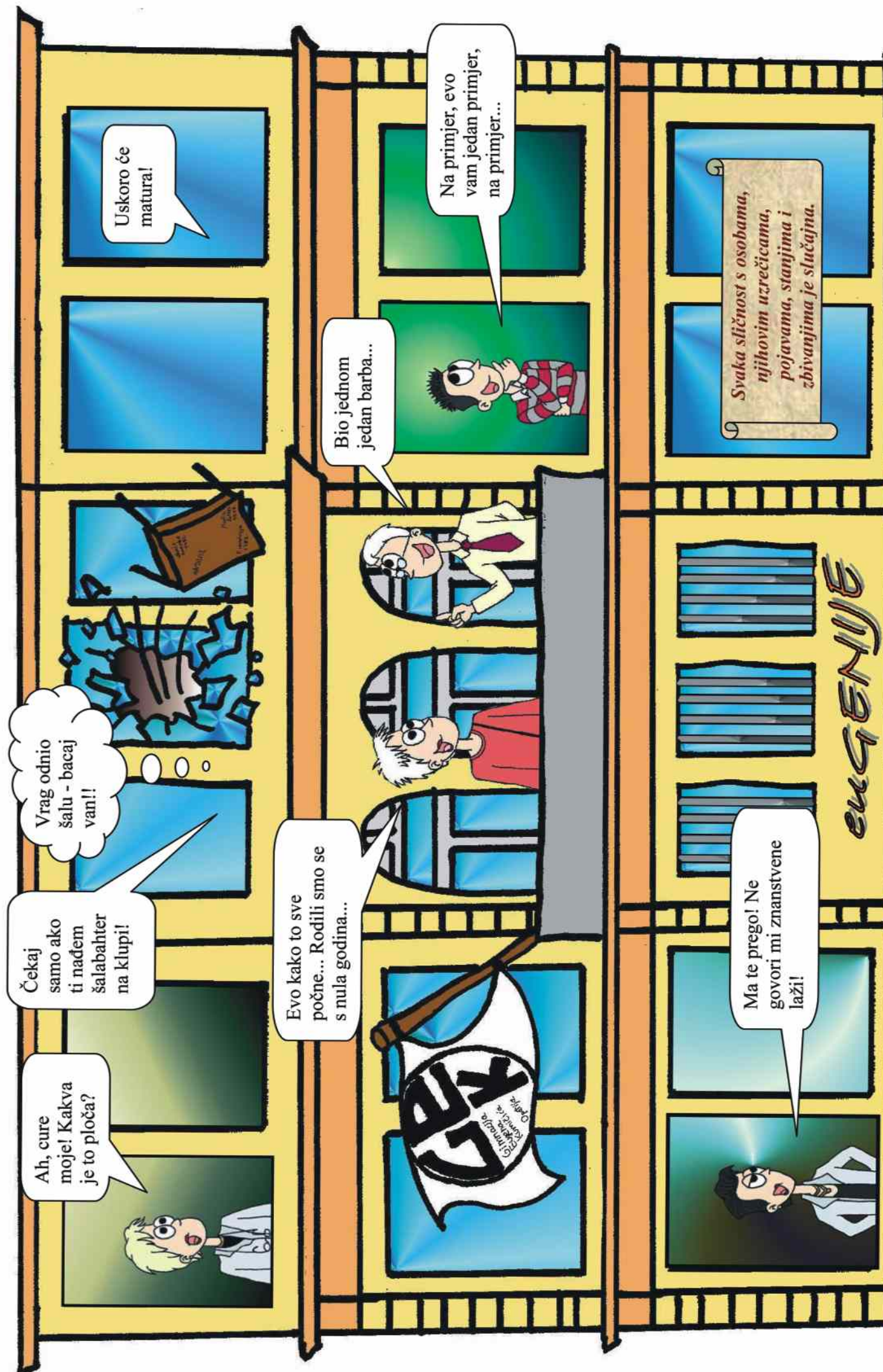
4.c

Naš vječni smajl, **Marja** je pravi mali zmaj. **Iva** je u čamcu prati, veslima svojim konkurenciju mlati. A **Lazo** naš, stari dobri balans, de facto s hamburgerom pada u trans, Noseći hranu kartašu **Šorliju**, kojega biologija baca u agoniju. Gdje je Armada, gdje svi u jedan glas viču, takve se brige našeg **Konija** tiču. Pogled nam kroz prozor bježi, gle **Luka** nam se iz bembare uz techno smiješi. Andreica, glumica, k akademiji cilja uz bocu vina iz subote u subotu po **Galiji** operira. A **Lucija**, Švicarka pravdnica mala, smaragdnom očima svakoga obara. Dok **Mirela**, marketinški stručnjak biti sanja, Senjanin **Mateo** je mislima o godinama proganja. Dok on vikende u Senju provodi, **Kristina** balerina, europske turnire pohodi, a kada se vrati doma tu je uvijek garava **Sanja** s kojom ide u duuugi subotnji obilazak grada. Iako mononukleozu uvijek vrebava, **Martina** - samozatajna umjetnica tu je kada treba. **Barbara**, Amerikanka prava, glazbenu karijeru sanja, životinje štiti, i crnom se bojom kiti. Bolivijka **Ana Dunnia** u Opatiji se snašla, uz klavir i knjigu svoje stanište pronašla. Dok njena družica **Ana C.** umjetnost voli, slobodno vrijeme na Velebitu provodi. Bonjour, comment allez-vous? pita mala **Daria**, iz Francuske djevojka, u školi se rijetko vidi, i to se njenom dečku **Kikiju** nimalo ne sviđa. S druge strane odbojkašica **Ana Š.** uredan život vodi, no subotnji tulum ona rado pohodi, kao što biti PR menadžer njezin je san, tako je dragoj **Brigiti** atelije sa slikama njenim, ta slatka cura dobru riječ s užitkom dijeli obratite se njoj ako koju biste htjeli.

Svi mi našoj **Nani-Flafi** matematiku pomažemo te pomoć u brojanju «opravdanih» i «petica» rado pružamo. Talijanski zato rastura, i hrabro kroz sve nevolje gura. Kada se oko nje okupimo, malo je naljutimo. Njen osmijeh i blagu narav volimo - ma jednostavno je obožavamo. Raska,... volimo Vas...

Ana Šain & Andrea Idžaković, IV.c

Prilikom uređivanja školskog panoa jedan od sudionika (tražeći iglice za pribadanje slika u knjižnici) izjavljuje: Jaooo, pa ja sam postala kao neki školski štakor - zavirujem u svaku ladicu!

Ivana Sušanj 3.b